

MORGAN RICE

HELTENS OPPDRAG

BOK #1 I MAGIKERENS RING

Magikerens Ring

Morgan Rice

Heltens Oppdrag

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Heltens Oppdrag / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Magikerens Ring)

MAGIKERENS RING inneholder alle ingrediensene til en braksuksess; sammensvergelse, motsammensvergelse, mystikk, heroiske riddere, og blomstrende forhold som er fylt med knuste hjerter, bedrag og svik. Boka vil fengse deg i timesvis og falle i smak hos alle aldre. Anbefalt for det faste biblioteket for fanatasylesere. -- Books and Movie Reviews, Roberto Mattos. Nr. 1 bestselger med over 500 stjerneomtaler på Amazon! Fra nr. 1 bestselgende forfatter Morgan Rice som debuterer med en strålende ny fantasy-serie. HELTENS OPPDRAG (BOK #1 I MAGIKERENS RING) er en episk dannelseshistorie som handler om en spesiell gutt på 14 år, fra en liten landsby i utkanten av kongeriket av Ringen. Thorgrin, som er yngst av fire, minst likt av hans far, og hatet av sine brødre, merker at han er annerledes enn de andre. Han drømmer å bli en stor krigers og bli en av kongens menn og beskytte Ringen fra hærskarere av udyr på den andre siden av Kløften. Når han blir voksen og hans far forbyr ham å søke seg inn i militæret, nekter han å godta et nei: han ferdes ut på egen hånd og er bestemt på å tvinge seg frem til Kongens hoff for å bli tatt på alvor. Men Kongens hoff florerer med sine egne familiedramaer, maktkamper, ambisjoner, sjalusi, vold og svik. Kong MacGil må velge en arving blant hans barn, og det eldgamle Dynastisverdet forblir urørt mens den venter på at den utvalgte skal komme. Thorgrin ankommer som en utenforstående og kjemper for å bli akseptert, og for å komme inn i Kongens legion. Thorgrin oppdager at han har mystiske krefter som han ikke forstår, at han har en spesiell evne, og en spesiell skjebne. Mot alle odds forelsker han seg i Kongens datter, og etterhvert som deres forbudte kjærlighet blomstrer, oppdager han at han har mektige rivaler. Mens han sliter med å forstå sine krefter, tar Kongens magiker ham under sine vinger og forteller ham om en mor han aldri kjente, i en land langt unna bortenfor Kløften, selv bortenfor Dragelandene.

© Rice M.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITTEL EN	12
KAPITTEL TO	18
KAPITTEL TRE	25
KAPITTEL FIRE	31
KAPITTEL FEM	36
KAPITTEL SEKS	39
Конец ознакомительного фрагмента.	42

HELTENS OPPDRAG

(Bok #1 i magikerens ring)

Morgan Rice

Oversatt av

An Ngoc Phan

Om Morgan Rice

Morgan Rice er #1 bestselgende forfatter av VAMPIRJOURNALENE, en bokserie for unge voksne som består hittil av elleve bøker; #1 bestselgende bokserien OVERLEVELSE-TRILOGIEN, en postapokalyptisk spenningsserie som består hittil av to bøker; og den #1 bestselgende fantasyserien MAGIKERENS RING, som består hittil av tretten bøker.

Morgan sine bøker er tilgjengelige på lyd – og bokformater, og oversettelser av bøkene finnes på tysk, fransk, italiensk, spansk, portugisisk, japansk, kinesisk, svensk, nederlandsk, tyrkisk, ungarsk, tsjekkisk, og slovakisk (flere språk kommer).

Morgan vil gjerne høre fra deg, så vennligst besøk www.morganricebooks.com for å melde deg på e-postlisten, få en gratis book, få gratis gaver, last ned gratis app, få de siste eksklusive nyhetene, hold kontakten med Facebook og Twitter, og hold kontakten!

Utvalgte omtaler om Morgan Rice

«MAGIKERENS RING inneholder alle ingrediensene til en braksuksess; sammensvergelse, motsammensvergelse, mystikk, heroiske riddere, og blomstrende forhold som er fylt med knuste hjerter, bedrag og svik. Boka vil fengse deg i timesvis og falle i smak hos alle aldre. Anbefalt for det faste biblioteket for fanatasylesere.»

-- Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

«Rice gjør en fantastisk jobb med å dra deg inn i fortellingen fra begynnelsen, og skildrer settinger med en fantastisk kvalitet som overgår en ordinær redegjørelse av settinger....Boka er godt skrevet og er en sidevender.»

«En perfekt fortelling for unge lesere. Morgan Rice har gjort en god jobb med sin interessante vri på et populært tema... Forfriskende og unikt. Serien fokuserer seg på en jente... en ekstraordinær jente!... Den er enkel å lese, men holder et ekstremt høyt tempo... For barn over 13 år. »

--The Romance Reviews (om Omvandlet)

«Fanget oppmerksomheten min fra begynnelsen og slapp ikke taket .... Denne fortellingen er et vidunderlig eventyr med høyt tempo og spenning rett fra begynnelsen. Det finnes ikke et eneste kjedelig øyeblikk. »

--Paranormal Romance Guild (om Omvandlet)

«Fylt med action, romanse, eventyr og spenning. Skaff deg boka og bli forelsket igjen»

--vampirebooksite.com (om Omvandlet)

«Dette er en fantastisk fortelling. Dette er ei bok som er vanskelig å legge fra seg om natten. Slutten har en så spenningsfylt avslutning at du vil umiddelbart kjøpe den neste boka for å vite hva som skjer. »

--The Dallas Examiner (Om Elsket)

«Ei bok som utfordrer TWILLIGHT og VAMPIRE DIARIES, og som får deg til å lese til siste side! Hvis du liker eventyr, kjærlighet og vampirer, da er denne boka for deg! »

--Vampirebooksite.com (om Omvandlet)

«Morgan Rice beviser nok en gang at hun er en ekstremt begavet forfatter .... Boka vil appellere til et bredt publikum, inkludert yngre fans av vampir/fantasysjangeren. Boka sluttet med en uventet hendelse som vil sjokkere deg. »

--The Romance Reviews (om Elsket)

Bøker av Morgan Rice

MAGIKERENS RING

HELTENS OPPDRAG (Bok #1)

KONGENES MARSJ (Bok #2)

DRAGENS SKJEBNE (Bok #3)

ET ROP FOR ÆRE (Bok #4)

ET ÆRESLØFTE (Bok #5)

ET TAPPERT ANGREP (Bok #6)

ET SVERDRITUALE (Bok #7)

ET VÅPENRETT (Bok #8)

EN HIMMEL MED MAGI (Bok #9)

ET HAV MED SKJOLD (Bok #10)

ET STYRE AV STÅL (Bok #11)

ET LAND AV ILD (Bok #12)

ET STYRE AV DRONNINGER (Bok #13)

OVERLEVELSE-TRILOGIEN

ARENA EN: SLAVEHOLDERE (Bok # 1)

ARENA TWO (Book #2)

VAMPIRJOURNALENE

OMVANDLET (Bok #1)

ELSKET (Bok #2)

SVIKET (Bok #3)

FORUTBESTEMT (Bok #4)

BEGJÆRET (Bok #5)

TROLOVET (Bok #6)

SVERGET (Bok #7)

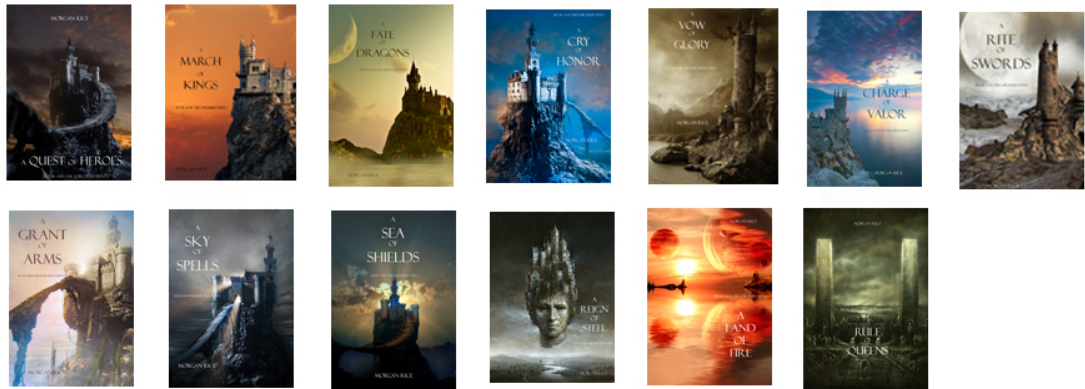
FUNNET (Bok #8)

GJENOPPSTÅTT (Bok #9)

LENGTET (Bok #10)

SKJEBNEBESTEMT (Bok #11)

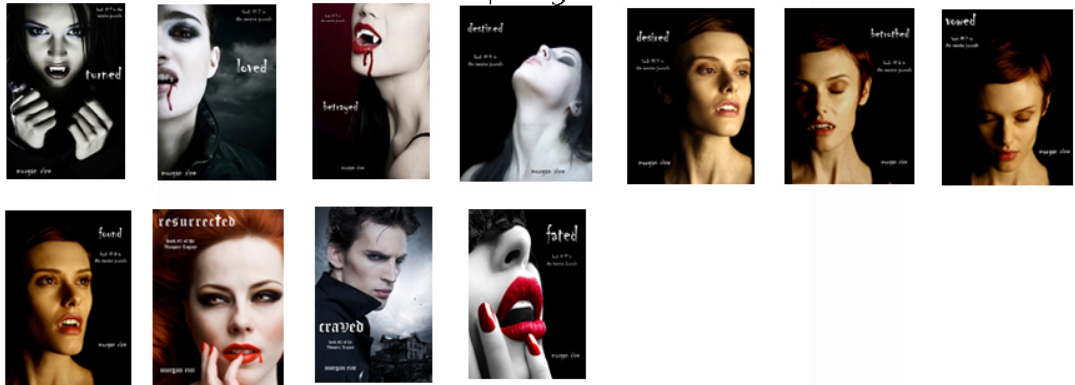
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

[Lytt](#) på **MAGIKERENS RING** serien i lydformat!

Nå tilgjengelig på:

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Kopirett © 2012 av Morgan Rice

Alle rettigheter reservert. Unntatt som tillatt i henhold til U.S Copyright Act 1976, kan ingen deler av denne publikasjonen bli reproduisert, distribuert eller overført i noen form eller måter, eller bli lagret i en database eller gjenfinningssystem, uten forhåndsgitt tillatelse av forfatteren.

Denne e-boken er lisensiert kun for ditt personlig underholdningsbruk. Denne e-boken kan ikke selges på nytt eller gis bort til andre. Hvis du vil dele denne boka med andre, vennligst kjøp en ekstra kopi for hver mottaker. Hvis du leser denne boka og har ikke kjøpt den, eller den ble ikke kjøpt for kun din bruk, vennligst returner boken og kjøp din egen kopi. Takk for at du respekterer forfatterens arbeid på boken.

Dette verket er fiksjon. Navn, personer, forretninger, organisasjoner, steder, begivenheter, og hendelser er enten et resultat av forfatterens fantasi eller blir brukt som fiksjon. Alle likheter til faktisk personer, levende eller døde, er fullstendig tilfeldig.

Forsidebildet har kopirett RazzomGame, og brukes under lisens fra Shutterstock.com

INNHold

[KAPITTEL EN](#)

[KAPITTEL TO](#)

[KAPITTEL TRE](#)

[KAPITTEL FIRE](#)

[KAPITTEL FEM](#)

[KAPITTEL SEKS](#)

[KAPITTEL SYV](#)

[KAPITTEL ÅTTE](#)

[KAPITTEL NI](#)

[KAPITTEL TI](#)

[KAPITTEL ELLEVE](#)

[KAPITTEL TOLV](#)

[KAPITTEL TRETTE](#)

[KAPITTEL FJORTEN](#)

[KAPITTEL FEMTEN](#)

[KAPITTEL SEKSTEN](#)

[KAPITTEL SYTTEN](#)

[KAPITTEL ATTEN](#)

[KAPITTEL NITTEN](#)

[KAPITTEL TJUE](#)

[KAPITTEL TJUEEN](#)

[KAPITTEL TJUETO](#)

[KAPITTEL TJUETRE](#)

[KAPITTEL TJUEFIRE](#)

[KAPITTEL TJUEFEM](#)

KAPITTEL TJUESEKS

KAPITTEL TJUESJU

KAPITTEL TJUEÅTTE

«Urolig er hodet som bærer kronen.»

—William Shakespeare

Henry IV, Del II

KAPITTEL EN

Gutten stod på den høyeste knausen i lavlandet i det vestlige kongeriket av Ringen, mens han rettet blikket nordover og så soloppgangen av en de første solene. Så langt han kunne se, var det grønne rullende fjell som hevet og senket seg lik kamelpukler i en serie av daler og fjelltopper. De glødende, oransje strålene fra den første solen svevde fremdeles i morgentåken, slik at de glitret og ga lyset en magisk følelse som stemte med guttens humør. Han våknet sjeldent opp så tidlig eller dro så langt fra hjemmet – og aldri hadde han gått så høyt opp før – dersom dette ble kjent så ville han oppleve hans fars raseri. Men på denne dagen, så brydde han seg ikke. På denne dagen så avviste han en million regler og plikter som hadde undertrykt han i hele 14 år. Ettersom denne dagen var annerledes. Dette var dagen da hans skjebne hadde ankommet.

Gutten, Thorgrin av det vestlige kongeriket av sørprovinsen av klanen McLeod - var kjent blant de som likte han, ganske enkelt som Thor – den yngste av fire gutter, den minst likte av hans far, hadde vært våken hele natten i påvente av denne dagen. Rastløst og med trette øyne, hadde han ventet og viljet frem at den første solen skulle gå opp.

Vernepliktsdagen. Det var den eneste dagen da Kongens hær oppsøkte provinsene og håndplukket frivillige til Kongens legion. I hele sitt liv hadde Thor drømt om ingenting annet. For ham betød livet en ting: å bli med i Sølvne, Kongens elitestyrke av riddere, som er utstyrt med den beste rustningen og de fineste våpene som fantes i de to kongerikene. Det var slik at ingen kunne bli en av Sølvne uten å først bli med i Legionen, som bestod av væriere i alderen av fjorten til nitten år. Og dersom man ikke var en sønn av en adelsperson, eller en berømt kriger, fantes det ingen andre måter å bli med i Legionen på.

Vernepliktsdagen var det eneste unntaket som hendte sjeldent og kun i noen år da Legionen trengte folk og Kongens menn saumfarte landet i søken etter nye rekrutter. Alle visste at bare noen få borgere ble valgt – og at de færreste vil faktisk klare seg i Legionen.

Thor studerte horisonten nøye og så etter tegn for bevegelse. Sølvne, dette visste han, måtte ta denne veien, som var den eneste inn til landsbyen hans, og han ville være den første som fikk øye på dem. Saueflokkene rundt ham protesterte i et kor av irriterte grynt som oppfordret ham å ta dem tilbake ned fjellet der gresset var mer spiselig. Han prøvde å stenge ut bråket og stanken. Han måtte konsentrere seg.

Det som hadde gjort alt dette utholdelig, alle årene med å passe på flokken, det å være farens tjenestegutt, tjenestegutten for hans eldre brødre, den som ble brydd minst om, men som fikk de største byrdene, var tanken om at han skulle en dag forlate dette stedet. En dag da Sølvne kom, skulle han overraske alle de som hadde undervurdert ham og bli valgt av Sølvne. I en rask bevegelse ville han stige på vognen deres og si farvel til alt dette.

Thors far, naturligvis, hadde aldri betraktet ham med alvor som en kandidat for Legionen – faktisk, hadde han aldri betraktet ham som en kandidat for noe. Istedenfor hadde hans far viet hans kjærlighet og oppmerksomhet til Thors sine tre eldre brødre. Den eldste var nitten år og de andre kun et år fra hverandre, noe som gjorde at Thor var minst 3 år yngre enn noen av dem. Kanskje det skyldes at de var like hverandre i alder, eller fordi de så like ut og ikke i det hele tatt lik Thor, at de tre holdt sammen, men så vidt anerkjente Thors eksistens.

Det som var verre, var at de var høyere, mer bredskuldret, og sterkere enn ham. Thor visste at han ikke var kort, men følte seg likevel liten ved siden av dem. Han syntes de muskuløse benene hans var skjørbare i forhold til deres ben som var lik eiketønner. Hans far gjorde ingenting for å utjevne denne forskjellen—faktisk virket det som han nøt det—og lot Thor passe sauene og slipe våpene mens hans brødre kunne trene. Det ble aldri sagt, men alltid underforstått at Thor skulle tilbringe livet sitt på sidekanten, og bli tvunget til å se hans brødre utrette store ting. Han skjebne, dersom

hans far og brødre fikk viljen deres, ville være å bli her, slukt av denne landsbyen, og gi hans familie den hjelpen de spurte om.

Det som var enda verre, var at Thor merket at hans brødre, paradoksalt nok, var truet av ham, kanskje også hatet de ham. Thor kunne se det i hvert eneste blick de gav ham og måten de beveget seg på. Han forsto ikke hvordan, men han fremtvang noe, slik som frykt eller misunnelighet hos dem. Kanskje det skyldtes at han var annerledes, ikke så ut som dem eller snakket på samme måte som dem; han kledde seg til og med ikke som dem. Faren lot brødrene få de beste tingene – de lilla og skarlagenrøde kappene, de glitrende våpene - mens Thor fikk de mest grove plaggene.

Likevel gjorde Thor det beste ut av det han hadde, og fant en måte slik at klærne passet ved å knyte frakken rundt livet med et bredt belte, og nå som sommeren var her, kuttet han av ermene slik at de trente armene hans ble kjølt av brisen. Han hadde på ei skjorte av samme stoff som buksa. Buksa var hans eneste buksepar og var laget av grov lin. Støvlelene var det dårligste læret og klamret seg rundt leggene hans. Læret var knapt av samme kvalitet som skoene til hans brødre hadde, men han fikk dem til å fungere på et vis. Antrekket hans var typisk for en gjeter.

Men han hadde langt i fra samme kroppspråk. Thor hadde en rak og slank holdning, med en stolt hake, adelige kinn, og grå øyne. Han så ut som er feilplassert kriger. Det rette, brune håret hans lå bakover på hodet, like bak ørene og bak hårlokkene så glinset øynene lik vanndråper i lyset.

Thors brødre fikk sove lenge denne morgenen, fikk et stort måltid, og ble sendt av gårde til Utvelgelsen med de fineste våpene og hans fars velsignelse. Mens han fikk ikke en gang lov til å bli med. Han hadde forsøkt å snakke om det en gang med sin far. Det hadde ikke gått bra. Faren avslutten samtalen uten videre, og Thor prøvde ikke en gang til. Det var rett og slett ikke rettfærdig.

Thor var fast bestemt på å avvise skjebnen faren hadde planlagt for ham. Ved første tegn på den kongelig karavanen ville han løpe til huset, konfrontere faren, og enten faren likte det eller ei, presentere seg selv for Kongens menn.

Den første solen steg høyere og da den andre solen, som var myntgrønn, begynte å stige og la et lyslag på den lilla skyen, så Thor dem.

Han stod rett opp, og var spent med gåsehud. Der, på horisonten, var det en veldig svak kontur av en hestevogn. Hjulene kastet støv mot luften. Hjertet hans slo raskere da en annen hestevogn kom til syne; og deretter en til. Selv fra her, kunne Thor se at de gyldne hestevognene glitret i solene, lik fisker med sølvrygger som bykset i vannet.

Når han kunne telle at det var tolv av vognene, kunne han knapt vente lengre. Hjertet hamret i brystet og han glemte flokken sin for første gang i livet. Thor snudde tvert om og snublet ned fjellet, og bestemte seg for å ikke stoppe til han gjorde seg kjent for Kongens menn.

*

Thor stoppet knapt for å hente pusten mens han fór ned fjellene og gjennom trærne. Han kuttet seg på grener, men brydde seg ikke. Han kom til en lysning og så landsbyen spre seg under: en søvning landsby fylt med hus med en etasje, laget av hvitleire og med stråtak. Det var bare noen få dusiner familier som bodde der. Røyk steg fra takpipene ettersom de fleste hadde våknet nå og stelte i stand frokosten. Landsbyen var et idyllisk sted og lå langt unna nok – et helt dagsritt – fra Kongens hoff til å skjerme seg mot forbipasserende. Stedet var bare nok en jordbrukslandsby som lå på kanten av Ringen, nok et tannhjul i det vestlige kongeriket.

Thor spurtet ned den siste strekningen, inn til landsbytorget og sparket opp støv på veien. Kyllinger og hunder løp unna ham, og ei gammel kvinne som satt utenfor sitt hjem foran en boblende kjele med vann, hveste til ham.

«Ro deg ned gutt!» skrek hun idet han fór forbi og virvlet opp støv i hennes bål. Men Thor ville ikke sakke ned – ikke for henne, ikke for noen. Han sprang ned en enveisgate, deretter en annen gate, snudde og vridde seg langs veien han kunne utenat til han kom hjem.

Huset var lite og uten noen spesielle trekk, det var akkurat lik de andre husene med sine hvite vegger av leire, og et vinklet stråtak. Slik som de andre, hadde huset et enkelt rom som var delt.

Faren sov på den ene side, og hans tre brødre på den andre; til forskjell fra de fleste så hadde de et lite kyllingrom på baksiden, og der ble Thor utvist for å sove. Til begynne med så sov han med sine brødre; men over tid så hadde de blitt større og mer onde og mer ekskluderende, og anstrengt seg for å ikke gi ham rom. Thor hadde blitt såret, men nå nøt han sitt eget sted, og foretrakk å være unna deres nærvær. Det bare bekreftet for ham at han var den utstøtte i familien, som han egentlig hadde vist fra før.

Thor løp mot inngangdøren og fór igjennom uten å stoppe.

«Far!» ropte han andpusten. «Sølvne! De kommer!»

Farens hans og de tre brødrene satt lent over frokostbordet, og var allerede kledd i sine fineste klær. Da de hørte ham, hoppet de opp, pilte forbi ham og knuffet bort i skuldrene hans da de løp ut og mot veien.

Thor fulgte etter. De stod og så mot horisonten.

«Jeg ser ingen», sa Drake den eldste med sin dype stemme. Med brede skuldre, kortklippet hår som hans brødre, brune øyne og tynne avisende lepper, skulte han ned mot Thor, som vanlig.

«Ikke jeg heller», bekreftet Dross som var bare et år yngre enn Drake og som alltid var på hans side.

«De kommer!» innvendte han. «Det er helt sant!»

Hans far snudde seg og grep skuldrene hans fast.

«Og hvordan vet du det?» forlanget han å vite.

«Hvordan? Fra hvor?»

Thor nølte; faren satte han i et hjørne. Han visste selvfølgelig at det eneste stedet Thor kunne ha sett dem var fra toppen av den knausen. Nå var Thor usikker på hva han skulle svare.

«Jeg... klartret opp knausen—»

«Hva med flokken? Du vet de ikke skal gå så langt.»

«Men det er annerledes i dag. Jeg måtte se.»

Faren så irritert ned på ham.

«Gå inn og hente sverdene til dine brødre og polér slirene, slik at de ser best mulig ut før Konges menn kommer»

Da faren var ferdig, snudde han seg mot Thors brødre som stod på veien og så utover.

«Tror du de kommer til å velge oss?» spurte Durs som var den yngste av brødrene, og hele tre år eldre enn Thor.

«De vil være dumme dersom de ikke gjorde det», sa hans far. «De mangler menn i år. De har innsnevret utvalget – ellers hadde de ikke brydd seg med å komme. Bare stå rakt alle tre, hold haken opp og brystet ut. Ikke se dem direkte i øynene, men ikke se bort heller. Vær sterk og selvsikker. Ikke vis noen svakheter. Hvis dere vil bli med i Kongens legion, må dere late som dere allerede er i Legionen.»

«Ja, far», svarte de tre guttene samtidig og stelte seg i posisjon.

Han snudde og gav Thor et olmt blikk.

«Hvorfor er du fremdeles her?» spurte han. «Kom deg inn!»

Thor stod der, sønderknust. Han ville ikke være ulydig mot faren, men han måtte snakke med ham. Hjertet slo tungt mens han vurderte ting. Han bestemte seg at det var best å adlyde, hente sverdene, og deretter konfrontere faren. Å være direkte ulydig ville ikke hjelpe.

Thor sprang inn til huset, ut på baksiden og til våpenskjulet. Han fant brødrenes tre sverd. Brødrene beundret disse sverdene som var bekronet med de fineste sverdhjaltene av sølv. Sverdene var en dyrebar gave som hans far hadde arbeidet for i mange år. Han grep alle de tre sverdene, ble overrasket over vekten, og løp tilbake gjennom huset.

Han sprintet til hans brødre, gav hver av dem et sverd, og så snudde seg mot faren.

«Hva, ingen polering?» sa Drake.

Faren snudde seg mot ham med et avisende blikk, men før han kunne si noe, åpnet Thor munnen.

«Far, vær så snill. Jeg må snakke med deg!»

«Jeg fortalte deg å polere—»

«Vær så snill, far!»

Faren så irritert på ham og ventet. Han måtte ha sett alvorret i Thors ansikt, fordi til slutt sa han, «Vel?»

«Jeg vil at de skal vurdere meg. Sammen med de andre. For Legionen.»

Brødrenes latter steg opp bak ham og gjorde at hans ansikt begynte å gløde rødt.

Men faren lo ikke; faktisk, så skulde han enda mer.

«Vil du?» spurte han.

Thor nikket ivrig.

«Jeg er fjorten. Jeg har lov.»

«Aldersgrensen er fjorten år», sa Drake nedsettende over skulderen. «Hvis de valgte deg, så ville du bli den yngste av dem. Tror du virkelig at de velger deg fremfor en som meg, som er fem år eldre?»

«Du er frekk», sa Durs. «Det har du alltid vært.»

Thor snudde seg bort. «Det er ikke dere jeg spør», sa han.

Han snudde seg tilbake mot faren som fremdeles skulde.

«Far, vær så snill», sa han. «La meg få en sjanse. Det er alt jeg ber om. Jeg vet jeg er ung, men jeg vil vise at klarer det, over tid.»

Faren ristet på hodet.

«Du er ingen soldat, gutt. Du er ikke som dine brødre. Du er en gjeter. Ditt liv er her. Med meg. Du skal gjøre dine plikter, og ordentlig. Man burde ikke drømme om for store ting. Aksepter ditt liv, og lær deg å elske det.»

Thor følte at hans hjerte knuste og så livet sitt falle sammen.

Nei, tenkte han. Dette er ikke sant.

«Men far—»

«Stille!» skrek han så hardt at det kuttet luften. «Det er nok. Her kommer de. Hold deg unna og det er best du passer på hva du gjør mens de er her.»

Faren gikk frem og med en hånd dyttet Thor til siden, som om han var et objekt han ikke ville se. Hans kjøttfulle hånd stakk Thors bryst.

En tung buldrende lyd dukket opp, og landsbyfolk strømmet ut fra hjemmene og stod langs gatene. En voksende sky av støv varslet karavanens komme. Like etter kom de med et dusin vogner trukket av hester, i takt med et tordende bråk.

De kom til landsbyen som en hær satt sammen i en fei, og stoppet nær Thors hjem. Hestene danset på stedet og prustet. Det tok en lang stund før støvskyen la seg, og Thor prøvde anstrengt å stjele et blikk på rustningene og våpene. Han hadde aldri vært så nær Sølvene før, og hjertet hans banket tungt.

Soldaten på ledehingsten gikk av hesten. Her var han, et ekte medlem av Sølvene, dekket i en skinnende ringbrynje med et langt sverd i belten. Det var virket som han var i tredivårene; en ekte mann, med sjeggstubber i ansiktet, arr på kinnet, og en krokete nese fra strid. Han var den mest fremtredende mannen Thor noensinne hadde sett. Mannen var dobbel så bred som de andre, noe som fremhevet at han var lederen.

Soldaten hoppet ned på den skitne veien. Ridesporene hans klirret mens han gikk frem til oppstilligen av gutter.

Opp og ned landsbyen stod dusinvis av gutter som sto i giv akt og var forhåpningsfulle. Å være en av Sølvene betød å et liv med ære, strid, berømmelse, og heder. Det betød ære for din familie, og det å bli med i Legionen var det første steget.

Thor betraktet de store, gyldne vognene, og visste at det var begrenset antall rekrutter det var plass til. Det var et stort kongeriket, og de hadde mange landsbyer å besøke. Han svelget og innså at sjansene hans var mindre enn han trodde. Han måtte slå alle de andre guttene— mange av dem var svært dyktige i kamp, og i tillegg til hans egne tre brødre. Han fikk en dårlig magefølelse.

Thor klarte knapt å puste da soldaten gikk frem og studerte radene av håpefulle gutter. Han begynte på den ytterste siden av gaten, og deretter sirklet nærmere. Thor kjente alle de andre guttene, selvfølgelig. Han visste også i hemmelighet at noen av dem ville ikke bli utvalgt, til tross for at deres familier ville sende dem av sted. De var redde; de ville bli dårlige soldater.

Thor følte seg veldig ydmyket. Han følte seg fortjent til å bli valgt like mye som noen av dem. Bare fordi hans brødre var eldre, større, og sterkere betød ikke at han ikke skulle ha rett til å være der og bli valgt. Han brente av hat mot sin far, og hatet slo nesten sprekker når soldaten kom.

Soldaten stoppet for første gang, rett foran hans brødre. Han så på dem opp og ned, og så imponert ut. Han grep en av deres slirer og dro den, som om han testet hvor solid den var.

Han brøt ut i et smil.

«Du har ikke brukt sverdet i kamp, har du?» spurte han Drake.

Thor så Drake bli nervøs for første gang i sitt liv. Drake svelget.

«Nei, min herre. Men jeg har brukt den mange ganger i trening, og jeg håpet å—»

«I trening!»

Soldaten braste ut i latter og snudde seg mot de andre soldatene, som også begynte å le rett foran Drakes ansikt.

Drake ble rødt i ansiktet. Det var første gangen at Thor så Drake bli ydmyket—vanligvis var det Drake som ydmyket andre.

Vel, da skal jeg definitivt fortelle fiendene at de skal frykte deg—du som bruker sverdet i trening!

Alle soldatene lo igjen.

Da snudde soldaten seg mot de andre brødrene til Thor.

«Tre gutter fra samme slag», sa han og gned skjeggstubbene på haken. «Kan være nyttig. Dere har alle en god størrelse. Men er uerfarne. Dere trenger mye trening hvis dere skal klare det.»

Han pauset.

«Jeg antar vi har rom for dere.»

Han nikket mot bakre vogn.

«Kom dere inn, og vær rask. Ellers ombestemmer jeg meg.»

Thors tre brødre sprang smilende mot vognen. Thor merket at farens hans også smilte.

Men han følte seg skuffet mens han så dem gå.

Soldaten snudde og bevegde seg til neste hjem. Thor kunne ikke holde ut lengre.

«Min herre!»

Faren snudde seg og stirret olmt på ham, men Thor brydde seg ikke lengre.

Soldaten stoppet og med ryggen til ham, begynte å snu seg sakte.

Thor tok to steg forover mens hjertet banket, og stakk ut brystet så langt han kunne.

«Du har ikke sett på meg, min herre», sa han.

Soldaten var overrasket og så på Thor opp og ned, som han var en spøk.

«Har jeg ikke?» spurte han og brøt ut i latter.

Hans menn brøt også ut i latter, men Thor brydde seg ikke. Dette var hans tid. Det var nå eller aldri.

«Jeg vil bli med i Legionen!» sa Thor.

Soldaten gikk frem mot Thor.

«Du vil det altså?»

Det så ut som han moret seg.

«Og har du nådd ditt fjortende år enda da?»

«Ja, min herre. To uker siden.»

«To uker siden!»

Soldaten skrek av latter og det samme gjorde mennene bak dem.

«I så fall kommer fiendene ganske sikkert å skjelve når de ser deg.»

Thor kjente at han ble fylt med ydmykelse. Han måtte gjøre noe. Han kunne ikke la det ende slik. Soldaten snudde for å gå videre—men Thor kunne ikke la det skje.

Thor tok et steg forover og ropte: «Min herre! Du tar feil!»

Et forskrekket gisp steg fra folkemengden samtidig som soldaten stoppet, og nok en gang snudde seg sakte.

Nå skulte han.

«Teite gutt», sa faren og grep Thor på skuldrene, «gå inn igjen!»

«Det gjør jeg ikke!» skrek Thor og ristet av seg farens grep.

Soldaten gikk mot Thor og faren rygget unna.

«Vet du hva straffen er for å fornærme Sølvne?» glefset soldaten.

Thors hjerte slo tungt, men han visste han ikke kunne rygge unna.

«Vennligst tilgi ham, min herre», sa faren. «Han er ung og—»

«Jeg snakker ikke til deg», sa soldaten. Med et knusende blick tvang han Thors far til å snu bort.

Soldaten snudde tilbake mot Thor.

«Svar meg!»

Thor svelget og var ikke i stand til å snakke. Dette var ikke slik han hadde forestilt seg at ting skulle skje.

«Å fornærme Sølvne er å fornærme Kongen selv», sa Thor spakt og gjenga det han hadde lært utenat.

«Ja», sa soldaten. «Det betyr at jeg kan gi deg førti piskeslag hvis jeg vil.»

«Jeg mente ikke å fornærme noen, min herre», sa Thor. «Jeg vil bare bli valgt. Vær så snill. Jeg har drømt om dette i mitt hele liv. Vær så snill. La meg bli med.»

Soldaten så på ham, og langsomt myknet ansiktet seg. Etter en lang stund så ristet han på hodet.

«Du er ung, gutt. Du har et stolt hjerte. Men du er ikke klar. Kom tilbake når du har blitt eldre.»

Med de ordene så snudde soldaten seg og stormet av gårde. Han kikket så vidt på de andre guttene. Han steg rask opp på hesten sin.

Thor, som var skuffet, så karavanen komme i gang; like raskt som de kom, ble de også borte.

Det siste Thor så var hans brødre. De satt bakerst i den siste vognen, så på ham avisende og ertende. De ble ført bort rett foran Thors øyne, bort fra dette stedet og mot et bedre liv.

På innsiden så ville Thor dø.

Når spenningen rundt han døde hen, så gikk landsbyboerne tilbake til deres hjem.

«Innser du hvor dum du var, teite gutt?» glefset Thors far og grep skuldrene hans. «Innser du at du kunne ha ruinert sjansene til dine brødre?»

Thor børstet hardt farens hender bort, og faren langet ut og slo ham med bakhånden rett over ansiktet.

Thor kjente smerten av slaget og styrret stygt på faren. En del av ham, for første gang, hadde lyst til å slå tilbake. Men han holdt seg rolig.

«Gå til sauene og hent dem tilbake. Nå! Og når du kommer tilbake, ikke forvent et måltid fra meg. Du kommer til å savne å spise i kveld, og tenk på hva du har gjort.»

«Kanskje jeg ikke kommer tilbake i det hele tatt!» skrek Thor mens han snudde og stormet av gårde, bort fra hans hjem og mot fjellene.

«Thor!», skrek faren. Noen av landsbyboerne som var igjen på veien, stoppet og så på dem.

Thor begynte å løpe, og deretter sprinte. Han ville bort fra dette stedet så langt som mulig. Han merket knapt at han gråt og at tårene rant ned ansiktet, fordi alle drømmene han noensinne hadde, var nå knust.

KAPITTEL TO

Thor vandret i flere timer i fjellet. Til slutt valgte han en topp og satt ned med armene krysset over benene, mens han så på horisonten. Han så vognene forsvinne og støvskyen som dvelet i luften i timevis etterpå.

Det ville ikke bli noen flere besøk. Nå var det bestemt at han ville bli i landsbyen i årevis, mens han ventet på en ny sjanse—hvis de noensinne kom tilbake. Og hvis faren lot han prøve igjen. Nå var det bare han og faren alene igjen i huset. Og faren vil sikkert legge all sin vrede på ham. Han ville fortsette å være farens lakei, flere år ville passere, og han ville ende opp som ham, sittende fast i et lite utilfreds liv—mens brødrene oppnådde heder og berømmelse. Hans blodårer brant av ergelse for hele situasjonen. Dette var ikke et liv som han var ment for. Han visste det.

Thor tenkte hardt på hva han kunne gjøre, og om han kunne forandre på noe. Men ikke kom på noe. Dette var kortene livet hadde delt ham.

Etter å sittet i flere timer stod han opp motløst og begynte å gå opp det velkjente fjellet, høyere og høyere. Til slutt kom han tilbake til flokken på den høyeste knausen. Mens han steg høyere så gikk den første solen ned. Den andre solen nådde toppen og kastet et grønnaktig skjær. Thor tok seg god tid mens han ruslet av sted. Uten å tenke på det så tok han av spretterten fra livet, som hadde et lærgrep som var godt brukt i mange år. Han tok fra sekken som var festet til hoften og fingret hans samling av stener. Hver av stenene var glattere enn den andre, og hadde blitt håndplukket fra utvalgte bekker. Noen ganger skjøt han på fugler; andre ganger på gnagere. Det var en vane han hadde fått over årene. Til å begynne med så bommet han på alt; deretter en gang, så straff han et bevegende mål. Siden da hadde han blitt treffsikker. Nå hadde stenskyting blitt en del av ham—og det hjalp ham å frigjøre noe av hans sinne. Hans brødre kunne kanskje svinge et sverd gjennom en stokk—men de hadde aldri klart å treffe en flyvende fugl med en sten.

Uten å tenke på det, la Thor en sten i spretterten, dro den bakover og skjøt den med all kraft han kunne, og lot som han skjøt stenen mot sin far. Han traff en gren på et tre langt borte og knakk den rent av. Da han oppdaget han kunne faktisk drepe bevegende dyr, så stoppet han å sikte på dem. Han ble redd for sin egen makt og ikke ville ikke drepe noe. Så nå var målene hans tregrener. Men, med mindre en rev kom etter flokken hans. Over tid hadde revene lært seg å holde avstand og som resultat var Thor sine sauer de meste tryggeste i landsbyen.

Thor tenkte på sine brødre og hvor de kunne være akkurat nå. Og han ble rasende. Etter et dagsritt ville de ankomme Kongens hoff. Han kunne forestille seg det. Han så dem ankomme til et stort fanfare med folk i sine beste klær som ville hilse på dem. Krigere ville hilse på dem. Medlemmene av Sølvne også. De ville bli tatt i mot, gitt et sted å bo i Legionens brakker, og et sted å trene i Kongens sletter med de fineste våpene. Hver av dem ville bli utnevnt som en væreier til en berømt ridder. En dag ville de bli riddere selv, få deres egne hester, deres egne våpenskjold, og få deres egne væreiere. De ville delta i alle festivalene og spise ved Kongens bord. Det var et fortryllet liv. Og det hadde falt utenfor hans rekkevidde.

Thor følte seg fysisk syk og prøvde å tvinge alt bort fra hodet. Men han kunne ikke. Det var en del av ham, en dyp del som skrek mot ham. Den fortalte at han ikke skulle gi opp, og at han hadde en skjebne som var større enn dette. Han visste ikke hva det var, men han visste at det ikke var her. Han følte at han var annerledes. Kanskje til og med spesiell. At ingen forstod ham. Og at de alle undervurderte ham.

Thor nådde den høyeste knausen og så flokken. Så godt trente som de var, stod de alle samlet og tygget fornøyd på all gress de kunne finne. Han telte dem og så etter de røde merkene han hadde merket dem på ryggen. Han frøs til da han var ferdig. En sau manglet.

Han telte igjen, og igjen. Han kunne ikke tro det: en var borte.

Thor hadde aldri mistet en sau før, og faren ville aldri la han leve for dette. Det som var enda være, var at han hatet tanken på at en av sauene hans var borte, alene og sårbar i villmarken. Han hatet at noe uskyldig måtte lide.

Thor skyndte seg til toppen av knausen og undersøkte horisonten til han så den, langt der borte, flere fjell unna: den ensomme sauene med et rødt merke på ryggen. Sauen var den vildeste av flokken. Hjertet hans slo tungt da han innså at sauene hadde ikke bare flyktet, men hadde valgt, av alle steder, å gå mot vest, til Mørkskogen.

Thor svelget. Mørkskog var forbudt—ikke bare for sauer, men også for mennesker. Stedet lå utenfor landsbygrensen. Og fra den tiden han kunne gå, så visste at han dette stedet skulle man ikke gå til. Det hadde han heller aldri gjort. Dersom du gikk dit så ville du finne døden, fortalte en legende. Mørkskog var et ukjent sted fylt med ondsinnede dyr.

Thor så opp på himmelen som mørknet, og vurderte ting. Han kunne ikke la denne sauene gå bort. Han tenkte at dersom han kunne bevege seg raskt, så kunne han komme tilbake tidsnok.

Etter et siste blikk tilbake, snudde han og brøt ut i en sprint vestover mot Mørkskog. Samtidig samle tykke tykke skyer seg over ham. Han fikk dårlig følelse om dette, men beinene bærte han av seg selv. Han følte at det var ingen vei tilbake, selv om han ønsket det.

Det var som å løpe inn i et mareritt.

*

Thor løp i full fart ned en serie av fjell uten å pause, og inn mot det villniset i Mørkskog. Stien sluttet der skogen begynte og han løp inn i et ukjent område, mens sommerløv knaste under føttene hans.

Akkurat da han kom inni skogen ble han omhyllt av mørke. Lyset var blokkert av trær som tårnet over ham. Det var også kaldere her, og da han krysset grensen følte han en frysning. Det skyldes ikke mørket, eller kulden—men noe annet. Noe han ikke kunne sette navn på. Den var en følelse av at han ble...sett på.

Thor kikket på de eldgamle grenene som var knudrete og tykkere enn han selv. De svaie og knirket i vinden. Han hadde knapt gått fem skritt inn i skogen, da han hørte rare dyrelyder. Han snudde seg og kunne knapt se åpningen hvor han kom fra; det føltes som det var ingen vei tilbake. Han nølte.

Mørkskog hadde alltid vært i periferien av landsbyen, og dessuten i periferien av Thors tanker. Det var et sted som var skjult og mystisk. Enhver gjeter som mistet en sau til skogen ville aldri tørt å gå etter sauene. Selv hans far. Beretningene om dette stedet var for dunkle og dessuten vedvarende.

Men det var noe annerledes i dag som gjorde at Thor ikke lengre brydde seg, og fikk han til skyve forsiktighet til siden. En del av ham ville bryte grenser, komme seg bort fra hjemmet så langt som mulig, og la livet ta ham hvor enn den ville.

Han gikk inn lengre, pauset, og ble usikker på hvor han skulle gå. Han merket seg spor, slik som bøyd grener. Dette er veien sauene må ha hatt gått, så han gikk i denne retningen. Etter en stund så snudde han igjen.

Før en time hadde passert hadde han håpløst gått seg bort. Han prøvde å huske retningen som han kom fra—men var ikke lengre sikker. En ubehagelig følelse begynte å ta form i magen, men han tenkte at den eneste veien ut var forover, så han fortsatte videre.

Langt bort så Thor en solstripe og gikk mot den. Nå stod han foran en lysning og stoppet ved kanten av stedet og ble helt urørlig. Han kunne ikke tro hva han så.

En mann stod med ryggen til Thor, og var kledd i en blå satengkappe. Nei, ikke en mann—Thor kunne føle det. Han var noe annet. En druide, kanskje. Han stod rakt og var høy. Hodet var dekket av en hette, og han stod helt stille som om han ikke hadde eneste bekymring i verden.

Thor visste ikke hva han skulle gjøre. Han hadde hørt om druider, men han hadde aldri møtt en. Fra merkene på kappen som var prydet med gyldne mønstre, visste han at dette var ingen vanlig

druide. Dette var kongelige merker. Merker som tilhørte Kongens hoff. Thor kunne ikke forstå det. Hva gjorde en kongelig druide her?

Etter det som føltes som evighet, snudde druiden seg sakte og vendte ansiktet mot Thor. Da druiden gjorde dette, gjenkjente Thor ansiktet. Det tok pustet hans. Det var en av de mest kjente ansiktene i kongeriket: Kongens personlige druide. Det var Argon, rådgiveren til kongene i det vestlige kongeriket for mange århundre. Hva han gjorde her, langt unna det kongelig hoff, i midten av Mørkskog, var et mysterium.

Thor lurte på om han fantaserte.

«Dine øyne lurer ikke deg», sa Argon og stirret rett på Thor.

Stemmen hans var dyp, eldgammel, som om den kom fra trærne. De store gjennomskinnelig øynene hans borret rett igjennom Thor og målte ham. Thor følte en intenst energi stråle fra druiden—som om han stod foran solen.

Thor gikk ned på kne og bøyde hodet.

«Min herre», sa han. «Jeg beklager at jeg forstyrret deg.»

Mangel på respekt ovenfor Kongens rådgiver ville føre til fengsel eller død. Dette faktumet hadde blitt inngrodd i Thor fra da han ble født.

«Stå opp barn», sa Argon. «Hvis jeg ønsket at du skulle knele, hadde jeg bedt om det.»

Langsomt stod Thor opp og kikket på ham. Argon tok flere steg nærmere. Han stoppet og stirret på Thor, til Thor følte seg ukomfortabel.

«Du har dine mors øyne», sa Argon.

Thor ble satt ut. Han hadde aldri møtt sin mor, og hadde aldri møtt noen, bortsett fra faren, som kjente henne. Han hadde blitt fortalt at hun døde i barsel, noe som Thor alltid hadde skyldsfølelse for. Han hadde alltid mistenkt at dette var derfor hans familie hatet ham.

«Jeg tror du forveksler meg med noen andre», sa Thor. «Jeg har ikke en mor.»

«Har du ikke?» spurte Argon med et smil. «Ble du født av en mann?»

«Jeg mente å si, min herre, at min mor døde under fødsel. Jeg tror du har tatt feil.»

«Du er Thorgrin av klanen McLeod. Den yngste av fire brødre. Han som ikke ble valgt.»

Thors øyne ble vidåpne. Han visste knapt hva han skulle si om dette. At noen som Argon visste hvem han var—var mer enn han kunne takle. Han ville aldri tro at han var kjent for noen utenom landsbyen.

«Hvordan...visste du dette?»

Argon smilte, men svarte ikke.

Thor ble plutselig veldig nysgjerrig.

«Hvordan...», la Thor til og rotet etter ord, «...hvordan kjenner du min mor? Har du møtt henne? Hvem var hun?»

Argon snudde og begynte å gå.

«Det er tid for spørsmål senere», sa han.

Thor så han gå og var forvirret. Det var slik et forvirrende og mystisk møte og alt hendte så raskt. Han bestemte at han ikke kunne la Argon gå; han skyndte seg etter ham.

«Hva gjør du her?» spurte Thor og skyndte seg for å holde tritt med ham. Argon som brukte sin stav, en eldgammel gjenstand av elfenben, gikk forbløffende raskt. «Du ventet ikke på meg, gjorde du vel?»

«Hvem ellers?» spurte Argon.

Thor skyndte seg igjen for å holde tritt. Han fulgte Argon inn i skogen og forlot lysningen bak dem.

«Men hvorfor meg? Hvordan visste du at jeg ville være her? Hva er det du vil?»

«Så mange spørsmål», sa Argon. «Du fyller luften. Du bør lytte istedenfor.»

Thor fulgte etter ham, mens de fortsatte gjennom den tykke skogen og gjorde sitt beste for å være stille.

«Du kom for å lete etter sauene som ble borte», hevdet Argon. «Et beundringsverdig handling. Men du kaster bort tiden din. Hun vil ikke overleve.»

Thors øyne ble vidåpne.

«Hvordan visste du dette?»

«Jeg kjenner til verdener du aldri vil, gutt. I det minste ikke ennå.»

Thor undret mens han gikk raskt for å holde tritt.

«Men du vil ikke lytte. Det er din natur. Sta. Slik som din mor. Du kommer til å forsette etter din sau, for du har bestemt deg for å redde henne.»

Thor ble rød da Argon leste tankene hans.

«Du en egensidig gutt», la han til. «Du har en sterk vilje. For stolt. Positive egenskaper. Men en dag vil det sikre ditt nederlag.

Argon begynte å stige opp en mosete åskam, og Thor fulgte etter.

«Du vil være med i Kongens legion», sa Argon.

«Ja!» svarte Thor spent. «Har jeg en sjanse? Kan du sørge for at det skjer?»

Argon lo, en dyp, hul lyd som sendt frysninger opp Thors ryggrad.

«Jeg kan sørge for at alt og ingenting skjer. Din skjebne har allerede blitt skrevet. Men det er opp til deg å velge den.»

Thor forstod ikke.

De nådde toppen av åskammen. Argon stoppet og vendte seg mot ham. Thor stod bare noen fot unna, og Argons energi brente igjennom ham.

«Din skjebne er et viktig», sa han. «Ikke vend ryggen til den.»

Thors øyne ble store. Hans skjebne? Viktig? Han følte at han vokste seg stolt.

«Jeg forstår ikke. Du snakker i gåter. Vær så snill, fortell meg mer.»

Argon forsvant.

Thor måpte av overraskelse. Han kikket i alle retninger, lyttet og undret. Hadde han forestilt seg alt sammen? Eller var det en vrangforestilling?

Thor snudde seg og undersøkte skogen; fra dette utsiktsstedet, høyt oppe på åskammen, kunne han se lengre enn før. Mens han så utover, så han en bevegelse langt borte. Han hørte en lyd og var sikker på at det var sauene.

Han snublet ned den mossekleddede åskammen, skyndte seg mot lyden og tilbake gjennom skogen. Mens han sprang av sted kunne han ikke la være å tenke på møtet med Argon. Han hadde knapt forstått hva som hadde skjedd. Hva var det Kongens druide gjorde her av alle steder? Han hadde ventet på ham. Men hvorfor? Og hva mente Argon med hans skjebne?

Jo mer Thor prøvde å løse dette, jo mindre forsto han. Argon hadde advart ham om å ikke forsette, men likevel fristet ham til å gjøre det. Nå som han dro av gårde, følte Thor en stigende følelse av noe illevarslende, som om noe avgjørende kom til å skje.

Han snudde ved en sving i stien og stoppet rett opp da han så synet fremfor han. Alle hans verste mareritt hadde blitt til virkelighet i et enkelt øyeblikk. Håret stod rett opp, og han innså at han hadde gjort en alvorlig feil da han kom så dypt inn i Mørkskog.

Foran ham, knapt tretti skritt unna, stod en Sybold. En hukende, muskuløs skapning som stod på alle fire. Den var nesten like stor som en hest og var det mest fryktede dyret i Mørkskog, og kanskje i hele kongeriket. Thor hadde aldri sett en før, men hadde hørt legendene. Den lignet på en løve, men var større og bredere. Manken hadde en dyp skarlagensrød farge, og øynene glødene gule. Legendene fortalte at den røde fargen skyldtes blod fra uskyldige barn.

Thor hadde hørt om bare få personer som hadde sett dette dyret, og selv disse fortellingene var tvilsomme. Kanskje det skyldtes at ingen hadde overlevd et møte med dyret. Noen mente at Sybold var Guden av skogene, og et tegn. Hva dette tegnet skulle bety, visste ikke Thor.

Han tok et forsiktig steg bakover.

Sybolden med sine store kjever på halvt gap med sine spyttdryppene hoggtenner, stirret med sine gule øyner. I munnen lå sauene til Thor; den skrek, hang opp ned med halve kroppen gjennomboret av hoggtennene. Den var nesten død. Det virket som Sybolden nøt å drepe den og tok sin tid; det virket som den elsket å torturere sauene.

Thor klarte ikke å holde ut skrikene. Sauene vred seg hjelpeløst og Thor følte seg ansvarlig.

Thors første impuls var å snu og løpe, men han visste at det ville være forgjeves. Dette beistet kunne ta igjen alt. Å løpe ville bare terge den. Og han kunne ikke la sauene dø slik.

Han stod frosset i frykt, og visste at han måtte gjøre noe.

Refleksene tok over. Han rakte langsomt ned i pungen, tok frem en sten og plasserte den i spretterten. Men en skjelvende hånd, trakk han stenen bakover, tok et skritt frem og skjøt den av sted.

Stenen seilte gjennom luften og traff målet. Et perfekt skudd. Den traff sauene i øyeballen og gikk gjennom til hjernen.

Sauene ble slapp. Den var død. Thor hadde spart dyret fra sine lidelser.

Sybolden skulde og var rasende over at Thor hadde drept dens bytt. Den åpnet langsomt de store kjevne og slapp sauene, som landet med et dunk på skogsbakken. Så festet den øynene sine på Thor.

Den snerret en dyp, ond lyd fra magen.

Mens den lusket mot ham, slo Thors hjertet tungt. Samtidig plasserte han en sten i spretterten og dro den bakover for å skyte nok en gang.

Sybolden brøt ut i et sprang og bevegde seg raskere enn noe Thor hadde sett i sitt liv. Thor tok et steg forover og skjøt stenen. Han bønnfalte at han ville treffe den, ellers ville han ikke ha tid til å skyte en sten til før den kom.

Stenen traff beistet i høyre øyet og slo den ut. Det var et utrolig skudd og et som hadde tvunget mindre dyr ned på knærne.

Men dette var ikke hvilket som helst dyr. Beistet var ustoppelig. Den skrek av skaden, men sakket aldri ned. Selv uten et øye, selv med stenen festet til hjernen, så fortsatte den å angripe Thor uten å la seg sakke. Det var ingenting Thor kunne gjøre.

Et øyeblikk senere var beistet på ham. Den slo med sine enorme klær og flerret opp skulderen hans.

Thor skrek. Det følte som tre kniver som kuttet kroppen hans og varmt blod sprutet øyeblikkelig ut av såret.

Beistet presset ham ned mot bakken på alle sine fire. Vekten var utrolig tung, lik en elefant som stod på brystet hans. Thor kjente at brystkassen var knust.

Beistet kastet hodet bakover, åpnet på vidt gap sine kjever for å avsløre sine hoggtenner og begynte å senke dem ned etter Thors hals.

Da beistet gjorde dette, så rakte Thor opp og grep nakken dens; det var som å gripe solid muskel. Thor klarte så vidt å gripe den. Armene hans begynte å riste mens hoggtennene kom nærmere. Han følte varm pust over hele ansiktet, og kjente spytt dryppe ned på nakken. En rumlende lyd kom dypt fra dyrets bryst og brente Thors ører. Han visste at han skulle dø.

Thor lukket øynene.

Vær så snill, Gud. Gi meg styrke. La meg bekjempe denne skapningen. Vær så snill, jeg ber deg. Jeg vil gjøre alt du spør om. Jeg vil skylde deg alt.

Og da hendte det noe. Thor følte en utrolig varme stige fra innsiden av kroppen, som brant gjennom årene, slik som et energifelt som gikk igjennom ham. Han åpnet øynene og så noe som overrasket ham: fra håndflatene glødde et gult lys, og da han dyttet halsen til beistet, så utrolig nok, var han sterk nok og kunne holde den unna.

Thor fortsatte å dytte til han faktisk dyttet beistet bakover. Styrkens hans vokste og han følte en energikule—og et øyeblikk senere fløy beistet bakover. Thor hadde sendt den hele ti fot bakover. Den landet på ryggen.

Thor satte seg opp, og forsto ikke hva som hadde skjedd.

Beistet kom seg på beina. Så i et rasert begynte å angripe igjen—men denne gangen følte Thor seg annerledes. Energien pulserte gjennom ham; han følte seg mer mektig enn noensinne.

Da beistet bykset opp, så knelte Thor ned, grep den på magen, og kastet den slik at momentumet bærte beistet videre.

Beistet fløy gjennom skogen, krasjet inn i et tre og kollapserte på bakken.

Thor stirret forbløffet. Hadde han nettopp kastet en Sybold?

Beistet blunket to ganger og så deretter på Thor. Den sto opp og angrep igjen.

Denne gangen, mens beistet kastet seg over ham, grep Thor dyret på halsen. Begge to falt ned på bakken, og beistet lå over Thor. Men Thor rullet seg over den. Thor holdt den fast og kvalte den med begge hender. Samtidig prøvde beistet å heve hodet og senke hoggtennene i ham. Den bommet. Thor følte en ny styrke, grep hardere og slapp ikke taket. Han lot energien pulsere gjennom ham. Og snart, utrolig nok, følte han seg sterkere enn beistet.

Han kvalte Sybolden til døde. Til slutt ble beistet helt slapp.

Thor slapp ikke taket før et helt minutt hadde gått.

Han sto opp sakte, andpusten og stirret ned med øyne som var vidåpne. Samtidig holdt han armen som var såret. Hva hadde nettopp skjedd? Hadde han, Thor, nettopp drept en Sybold?

Det var et tegn, følte han. Og på denne dagen av alle dager. Han følte som om noe avgjørende hadde hendt. Han hadde akkurat drept den mest kjente og fryktet beistet i hans kongeriket. Helt alene. Uten et våpen. Det var uvirkelig. Ingen ville tro ham.

Han følte verden spinne mens han undret på hva slags kraft hadde kommet over ham, hva det betydde, og hvem han virkelig var. De eneste menneskene som hadde slik krefter var druider. Men hans far og mor var ikke druider, så han kunne ikke være en.

Eller kunne han?

Han merket at noen var bak ham, og snudde seg for å oppdage at Argon stod der. Druiden stirret ned på dyret.

«Hvordan kom du deg hit?» spurte Thor forbløffet.

Argon ignorerte ham.

«Så du nettopp hva som skjedde?» spurte Thor som fremdeles ikke trodde det selv. «Jeg vet ikke hvordan jeg gjorde det.»

«Men du vet», svarte Argon. «Dypt innerst inne vet du. Du er forskjellig fra de andre.»

«Det som en... en stor kraftbølge», sa Thor. «Som en styrke jeg ikke visste jeg hadde.»

«Energifeltet», sa Argon. «En dag vil du kjenne den svært godt. Du kan til og med lære å kontrollere den.»

Thor grep skulderen; smerten var uutholdelig. Han så ned og så at hånden var dekket i blod. Han følte seg svimmel, og var bekymret om hva som kunne skje dersom han ikke fikk hjelp.

Argon tok tre skritt forover, rakte ut og grep Thors ledige hånd. Så plasserte han den fast på såret. Han holdt den der, lente tilbake og lukket øynene.

Thor følte en varm sensasjon pulsere gjennom armen. Innen noen sekunder så hadde blodet på hånden tørket bort, og han følte at smerten begynte å minke.

Han så ned og kunne ikke forstå det: han var helbredet. Alt som var igjen var tre arr der klørne hadde kuttet ham—men de grodde og så ut som de var flere dager gamle. Det var ikke lengre noe blod der.

Thor så på Argon i forbløffelse.

«Hvordan gjorde du det?» spurte han.

Argon smilte.

«Jeg gjorde det ikke. Du gjorde det. Jeg bare dirigerte din kraft.»

«Men jeg har ikke kraften til å helbrede», svarte Thor helt paff.

«Har du ikke?» svarte Argon.

«Jeg forstår ikke. Ingenting av dette gir mening», sa Thor utålmodig.

«Vær så snill, fortell meg.»

«Noen ting må du lære over tid.»

Thor tenkte på noe.

«Betyr dette at jeg kan bli med Kongens legion?» spurte han spent. «Hvis jeg klarer å drepe en Sybold, så vil jeg klare meg like godt som de andre guttene.»

«Det er sikkert og sant», svarte han.

«Men de valgte min brødre—de valgte ikke meg.»

«Dine brødre ville ikke ha klart å drepe dette beistet.»

Thor stirret tilbake, og tenkte.

«Men siden de har allerede avvist meg. Hvordan kan jeg bli med dem?»

«Siden når trengte en kriger en invitasjon?» spurte Argon.

Hans ord sank dypt inn. Thor følte at hele kroppen ble varm.

«Sier du at jeg burde bare dukke opp? Uinvitert?»

Argon smilte.

«Du skaper din egen skjebne. Ikke andre.»

Thor blunket—og et øyeblikk senere var Argon borte. Nok en gang.

Thor snudde rundt og så i alle retninger, men han var ikke til å se.

«Over her!» lød en stemme.

Thor snudde og så en stor bautastein. Han merket at stemmen kom fra toppen og øyeblikkelig begynte han å klatre opp stenen.

Han nådde toppen og var overrasket at han ikke så Argon.

Fra dette utsiktsstedet kunne han se over tretoppene til Mørkskog. Han så hvor Mørkskog endte og at den andre solen steg ned i mørke grønn farge. Bortenfor så han veien som ledet mot Kongens hoff.

«Veien venter på deg», sa stemmen. «Hvis du ønsker det.»

Thor snudde rundt, men så ingenting. Det var bare en stemme som lød som et ekko. Men han visste at Argon var der, et sted, og egget han videre. Og han følte, dypt innerst, at Argo hadde rett.

Uten å nøle et øyeblikk, så klatret Thor ned fra stenen. Han begynte å reise igjennom skogen og mot veien som lå langt der borte.

Han løp etter sin skjebne.

KAPITTEL TRE

Kong MacGil—en kraftig mann med et tømmerbryst og et veldig tykt skjegg som matchet med langt grått hår, og en bred panne som var furet med for mange kamper—stod på de øverste vollene på slottet med dronningen ved hans side. Han så utover dagens liv og røre. Hans kongelige sted lå utstrakt under han i all dens herlighet, og strakte seg så langt øyet kunne se. Det var en livlig by som var muret inn med eldgamle stenfestninger. Knyttet sammen av en labyrint av buktende gater, stod steinbygninger i alle former og størrelser—for krigerne, tjenestefolk, hester, Sølvne, Legionen, vaktene, brakkene, våpenhuset, våpenkammeret—og blant dem, hundrevis av boliger for mengden av folk som valgte å leve innfor bymurene. Mellom disse gatene lå det spredt flere mål med gress, kongelige hager, torg som var dekket av limestener, og sprutende fontener. Kongens hoff hadde blitt forbedret i løpet av århundrer av hans far, og hans far før ham—til den var i dag på sitt aller beste. Uten tvil så var denne festningen den tryggeste i det vestlige kongeriket av Ringen.

MacGil var velsignet med de fineste og mest lojale krigerne en konge noensinne hadde hatt. Og i hans livstid hadde ingen våget å gjøre et angrep. Den syvende MacGil hadde tronen, som hadde hatt tronen i trettito år, og var en god og vis konge. Landet gjort svært godt under hans styre. Han hadde doblet militærets størrelse, utvidet byene, gikk folket rikdom, og ikke en eneste klage kom fra folket hans. Han var kjent som den generøse kongen, og det hadde aldri eksistert en slik periode med rikdom og fred etter at han inntok tronen.

Noe som paradoksalt var nøyaktig det som holdt MacGil våken om nettene. For MacGil kjente sin historie: i alle aldre hadde det aldri vært en så lang periode uten krig. Han lurte ikke lengre på om ville skje et angrep—men når. Og fra hvem.

Den største trusselen var selvfølgelig den som var utenfor Ringen, dvs. fra imperiumet av barbarer som hersket de avsideliggende Villområdene. Barbarer som undertrykket all folk utenfor Ringen, og mot Elvedalen. For MacGil og de syv generasjonene før ham, hadde Villområdene aldri vært en direkte trussel. Det skyldte at hans kongeriket hadde en unik geografi. Den var formet i en perfekt sirkel—en ring—og var adskilt fra resten av verden med en dyp kløft som var en mil bred og beskyttet av et energiskjold som hadde vært aktiv helt siden den første MacGil. Dermed trengte de ikke frykte Villområdene. Barbarene hadde prøvd mange ganger å angripe og komme igjennom skjoldet for å krysse Kløften, men ingen hadde klarte det. Så lenge han og hans folk holdt seg innenfor Ringen, så fantes det ingen trussel.

Imidlertid, betydde ikke dette at det var ingen trussel på innsiden. Og det var det som holdt MacGil oppe om nettene i det siste. Akkurat dette, var faktisk formålet med dagens festiviteter; ekteskapet til hans eldste datter. Et ekteskap som ble arrangert spesifikt for å pasifisere hans fiender, for å vedlikeholde den skjørbare freden mellom de østlige og vestlige kongerikene i Ringen.

Ringen strakte seg mer enn åtti mil i hver retning, men var delt på midten av en fjellkjede. Høylandene. På den andre siden av Høylandene lå det østlige kongeriket som hersket over halvparten av Ringen. Og dette kongeriket ble hersket av rivalene McCloudene, som hadde alltid forsøkt å knuse den skjørbare våpenhvilet med MacGilene. McCloudene var misfornøyde med sitt området, og var overbevist at deres side av kongeriket lå på mindre fruktbar jord. De bestridet Høylandene også, og insisterte at hele fjellkjeden tilhørte dem. Selv når minst halvparten tilhørte MacGilene. Det var stadig små angrep ved grensene og konstant trusler om innvasjon.

Mens MacGil tenkte alt dette så ble han irritert. McCloudene burde være glade; det var trygge innenfor Ringen. De var beskyttet av Kløften, de levde på et perfekt sted og hadde ingenting å frykte. Hvorfor kunne de ikke være fornøyd med deres egen halvdel av Ringen? Det var bare fordi MacGil hadde gjort militæret så sterkt at for første gang i historien at de ikke tørte å angripe. Men MacGil, som den kloke kongen han var, merket at noe var i ferde. Han visste at denne freden ikke kunne

vare. Derfor hadde han arrangert at hans eldste datter skulle gifte seg med den eldste prinsen blant McCloudene. Og nå hadde den dagen kommet.

Da han så ned kunne han skue tusenvis av undersåtter. De var alle kledd i lyse tunikaer, kom fra alle hjørner i kongeriket, og fra begge sider av Høylandene. Nesten hele Ringen hadde strømmet inn i hans festning. Folket hadde forberedt denne dag i flere måneder, slik at alt så overdådig og fremhevet. Dette var ikke bare en dag for ekteskap; det var en dag for å gi en beskjed til McCloudene.

MacGil så over sine soldater i hundrevis som stod strategisk plassert langs vollene, i gatene, langs veggene. Det var flere soldater enn han egentlig trengte, men følte seg tilfreds. Dette var styrken han ville vise. Men han var også nervøs; stemningen var elektrisk, og moden for et skjult angrep. Han håpet at ingen temperamentfulle folk som var fulle skulle finne på noe. Og det gjaldt begge sider.

Han så utover området for dysting, spillområdene, og tenkte på dagen som ville komme. Da ville områdene bli fylt med spill, dysting og all slags festiviteter. Det ville bli intenst. McCloudene ville sikkert dukke opp med sin egen liten hær, og hver dysting, hver kamp, hver konkurranse ville få en mening. Hvis noe gikk galt kunne det oppstå strid.

«Min Konge?»

Han følte en myk hånd på hans og snudde seg for å se hans dronning, Krea. Som var fremdeles den mest vakreste kvinnen han hadde noensinne kjent. Hun var lykkelig gift og hadde gitt ham fem barn. Tre av dem var gutter og hun hadde ikke klaget en eneste gang. Dessuten hadde hun blitt hans mest pålitelige rådgiver. Etterhvert som årene passert, hadde han lært at hun var mer klokere enn alle hans menn. Faktisk mer klokere enn ham selv.

«Det er en politisk dag», sa hun. «Men også vår datters bryllup. Prøv å ha det hyggelig. Dette skjer bare en gang.»

«Jeg var mindre bekymret da jeg hadde ingenting», svarte han. «Nå som jeg har alt, bekymrer alt meg. Vi er trygge. Men jeg føler meg ikke trygg.»

Hun så på ham med medlidende øyne, store og grønn-brune; det så ut som de bevarte verdens visdom. Hennes øyelokker hang ned som de alltid gjorde og virket bare litt søvninge. De var omrisset av hennes vakre, brune hår som hadde et grått skjær, og som falt på begge sider ned ansiktet hennes. Hun hadde noen flere linjer, men hun hadde forandret seg mye.

«Det er fordi du er ikke trygg», sa hun. «Ingen konge er trygg. Det er spioner i vårt hoff som du ikke bryr deg om. Og det er slik ting er.»

Hun lente seg inn og kysset han. Hun smilte.

«Prøv å ha det hyggelig», sa hun. «Det er tross alt et bryllup.» Med det sagt, gikk hun ned fra vollen.

Han så henne gå, og så snudde seg for å se utover hoffet. Hun hadde rett; hun hadde alltid rett. Han ville nyte det. Han elsket sin eldste datter, og det var tross alt et bryllup. Det var den mest vakreste dagen på den meste vakreste tiden av året. Våren var på sitt beste med sommeren like bak. De to solene lå perfekt på himmelen og bare en svak bris lå i luften. Alt var i full blomstring. Trær overalt var farget i et bredt fargespekter av rosa, lilla, oransje, og hvit. Alt han ønsket seg mest nå var å gå ned og sette seg ned med hans menn og se datteren bli gift. Samtidig som han drank flere halvlitere med øl til han ikke klarte å drikke mer.

Men dette kunne han ikke. Han hadde en lang liste med plikter før han kunne i det hele tatt gå ut av slottet. Tross alt, så betydde datterens bryllup en obligasjon for kongen: han måtte møte rådet; med hans barn; og med en lang rekke av ansøkere som hadde rett til å treffe Kongen på denne dagen. Han var heldig om han forlot slottet tidsnok for seremonien ved solnedgang.

*

MacGil var kledd sitt fineste kongelige antrekk. Han hadde på seg sorte fløyelsbukser, et gylden belte, en kongelig kappe laget av den fineste silken i lilla og gull, en hvit mantel, skinnende lærstøvler som gikk opp leggene, og kronen sin—en gullkrone med en stor rubin i midten—og spankulerte ned slottshallene som var opplinjet med folk. Han gikk gjennom rom etter rom, ned trinnene fra

brystvernet, inn gjennom hans kongelige kammer, gjennom den store hvelvede hallen med sine høytragende tak og rader av farget glass. Til slutt kom han til en eldgammel eikedør. Den var tykk som en trestamme og hans tjenestefolk åpnet den for han. Tronerommet.

Hans rådgivere stod i giv akt da MacGil kom inn. Døren ble lukket med et brak bak ham.

«Sett dere», sa han mer abrupt enn vanlig. Han var trett, spesielt på denne dagen, av de endløste formalitetene som bestod av å styre kongeriket, og ville ha dem overstått.

Han gikk på tvers av Tronerommet, som aldri hadde sluttet å imponere ham. Taket tårnet femti fot oppover, og på en vegg var det et helt panel av farget glass. Gulvet og veggene var laget av sten som var en fot tykk. Rommen kunne enkelt ha huset et hundre rangspersoner. Men på slike dager som denne, var det kun hans råd som hadde kommet. Det var bare han og en håndfull rådgivere i denne enorme settingen. Rommet var dominert av et stort bord som var formet i en semisirkel. Og bak bordet stod hans rådgivere.

Han spankulerte gjennom åpningen, rett ned til midten til hans trone. Han gikk på tronetrappen, passerte de gyldne utskårede løvene, og satte seg ned på en rød fløyelspute i tronen som var fullstendig laget av gull. Hans far hadde sittet i denne tronen, slik som hans far hadde gjort og alle MacGilene før ham. Mens han satt følte han vekten av hans forfedre og av alle generasjonene før ham.

Han gransket rådgiverne som hadde kommet. En het Brom, han var hans beste general og hans rådgiver for militære anliggheter; Kolk var generalen til Legionen for gutter; Aberthol var den eldste av dem og en lærdmann og historiker, samt en læremester for konger i over tre generasjoner; Firth var hans rådgiver for saker i hoffet, og han var en tynn mann med kort, grått hår og uthulet øyne som aldri var rolige. Firth var ikke en mann som MacGil hadde alltid stolt på. Og han forstod aldri hans tittel. Men faren hans og hans far før ham hadde en rådgiver for hoffsaker. Derfor beholdte han posisjonen ut av respekt for dem. Så var det Own, hans skattmester; Bradaigh, hans rådgiver for utenrikssaker; Earnan, hans skatteinnkrever; Duwayne, hans rådgiver for folket; og Kelvin, representativen for de adelige.

Selvfølgelig hadde Kongen absolutt autoritet. Men hans kongerike var liberalt, og hans fedre hadde alltid vært stolte av å la de adelige uttrykke sine meninger i alle saker, som ble kommunisert gjennom deres representativer. Det var historisk en ambivalent maktbalanse mellom de kongelige og de adelige. Nå var det harmonisk, men under andre tider så hadde det vært opprør og maktkamper mellom de adelige og kongelige. Det var en fin balanse.

Mens MacGil gransket rommet merket han at en person manglet; faktisk den mannen som han ville snakke med mest—Argon. Men som vanlige var det uforutsigbart når og hvor Argon kom. Det var svært irriterende for MacGil, men han hadde ingen valg enn å akseptere det. Druidenes måte var utforståelig for ham. At Argon ikke var tilstede gjorde han mer stresset. Han ville komme igjennom dette, og komme seg til de tusen andre tingene som ventet ham før bryllupet.

Gruppen av rådgiverne satt med ansiktet mot ham på det halvrunde bordet med ti fot fra hverandre, og hver av dem satt i en stol av eldgammel eik med elaborerte utskårede armlener av tre.

«Deres majestet, om jeg kunne begynne», sa Owen.

«Du har ordet. Men gjør det kort. Min tid er knapp i dag.»

«Din datter vil motta mange gaver i dag, og som vi håper vil fylle hennes kister.

«Tusenvis av folk vil hedre deg, gi deg personlig gaver og fylle våre bordeller og vertshus, som også vil fylle våre kister. Men likevel vil dagens forberedelser for festivitene også tømme en god porsjon av det kongelige skattkammer. Jeg anbefaler en økning i skatt for folket og for de adelige. En engangskatt for å minske presset fra den store begivenheten.»

MacGil så bekymringen i skattmesterens ansikt og magen hans sank på tanken av at skattkammeret ble redusert. Men han kunne ikke heve skatten igjen.

«Bedre å ha et dårlig skattkammer og lojale undersåtter», svarte MacGil. «Vår rikdom kommer fra våre undersåtters lykke. Vi skal ikke heve skatten.»

«Men deres majestet, hvis vi ikke—»

«Det er besluttet. Hva mer?»

Owen sank tilbake og var skuffet.

«Min Konge», sa Brom i hans dype stemme. «Etter din kommando, så har vi stasjonert mesteparten av våre styrket i hoffet for dagens begivenhet. Vår maktdemonstrasjon vil være imponerende. Men vi blir svekket. Dersom det skjer et angrep et sted i kongeriket, blir vi sårbare.»

MacGil nikket, og tenkte igjennom ting.

«Vår fiender vil ikke angripe mens vi mater dem.»

Mennene lo.

«Noen nyheter fra Høylandene?»

«Det har ikke blitt rapportert noen aktiviteter i flere uker. Det ser ut som deres tropper har blitt tilbaketrukket for forberedelse for bryllupet. Kanskje de er klare for å skape fred.»

MacGil var ikke så sikker.

«Det betyr enten det arrangerte ekteskapet virker, eller at de venter på å angripe oss en annen gang. Hva tror du, gamle mann?» spurte MacGil og vendte seg mot Aberthol.

Aberthol kremtet og stemmen hans var hes da han snakket. «Min herre, din far og faren før ham stolte aldri på McCloudene. Bare fordi de er stille betyr ikke at ikke vil røre på seg.»

MacGill nikket samtykkende.

«Hva med Legionen?» spurte han Kolk.

«I dag har vi invitert nye rekrutter», svarte Kold med et kort nikk.

«Er min sønn blant dem?» spurte MacGil.

«Han står stolt blant dem, og en riktig god gutt er han.»

MacGil nikket og deretter så på Bradaigh.

«Og hva er nytt bortenfor Kløften?»

«Min herre, våre patruljer har sett flere forsøk på å brolegge Kløften i ukene som har gått. Dette kan tyde på at Villfolket mobiliserer et angrep.»

Svak hvisking oppstod blant mennene. MacGil kjente en dårlig magesfølelse ved tanken på et angrep. Energiskjoldet var uslåelig; men dette var fremdeles ikke et godt tegn.

«Og hva om det skjer et massivt angrep?», spurte han.

«Så lenge skjoldet er aktivt så har vi ingenting å frykte. Villfolket har ikke klart å komme seg gjennom Kløften på flere århundre. Det er ingen grunn til tro noe annet.»

MacGil var ikke så sikker. Et angrep fra utsiden var forlenget forventet, og han kunne ikke la være tenke på når det ville skje.

«Min herre», sa Firth i en nasal stemme, «Jeg føler meg forpliktet til å legge til at i dag er hoffet vårt fylt med mange embetsmenn fra McCloud kongeriket. Det vil bli betraktet som en fornærmelse dersom du ikke underholder dem, rivaler eller ei. Jeg vil råde deg å bruke dine ettermiddagstimer til å hilse på alle. De har tatt med et stort følge, mange gaver—og, så sant det sies, mange spioner.»

«Hvem kan si at spionene ikke er her allerede?» spurte MacGil som et svar tilbake og så nøy på Firth—og lurte på, som alltid, om han var en spion selv.

Firth åpnet munnen for å svare, men MacGil sukket og holdt en håndflate opp, han orket ikke mer. «Hvis dette var alt, så forlater jeg dere nå for å delta i min datters bryllup.»

«Min herre,» sa Kelvin og kremtet før han snakket videre, «selvfølgelig, det er bare en ting til. Tradisjonen for dagen på din eldste datters bryllup. Alle MacGil har utnevnt en etterfølger. Folket forventer at du også gjør det. De venter spent på det. Det ville ikke være lurt å skuffe dem. Spesielt når Skjebnesverdet er fremdeles uberørt.»

«Vil du at jeg skal utnevne en tronarving når jeg fremdeles er i min beste alder?» spurte MacGil.

«Min herre, jeg mener ikke noe vondt», sa Kelvin stammende og så bekymret ut.

MacGil holdt en hånd opp. «Jeg kjenner til tradisjonen. Og sannelig skal jeg utnevne en i dag.»

«Vil du informere oss om hvem du skal velge?» spurte Firth.

MacGil stirret avisende på ham og var irritert. Firth var en ryktespreder, og han stolte ikke på denne mannen.

«Du vil få vite det når tiden er inne.»

MacGil sto opp og de andre også. De bukket, snudde og skyndte seg ut av rommet.

MacGil stod der og tenkte en stund uten vite hvor lenge. På slike dager ønsket han at han ikke var konge.

*

MacGil gikk ned tronen, støvlene ga gjenlyd i stillheten og krysset rommet. Han åpnet den eldgamle døren, dro i jernhåndtaket og gikk inn et sidekammer.

Han likte stillheten og roen i dette koselige rommet, slik han alltid hadde gjort. Rommet var knapt tyve steg i hver retning, men hadde en utrolig høyt hvelvet tak. Rommet var laget fullstendig av sten, med et lite rundt farget glassvindu på en vegg. Lys fløt inn i rommet gjennom vinduet i gule og røde farger. Og lyste opp en eneste gjenstand i rommet.

Skjebnesverdet.

Det var den, midt i kammeret, liggende horisontalt på jernspisse, slik som en fristerinne. Slik han hadde alltid gjort som da han var en gutt, gikk han nær den, sirklet den, gransket den. Skjebnesverdet. Det sagnomuste sverdet, kilden til makten og styrken til hele hans kongerike, fra en generasjon til den neste. Den som hadde styrken til å løfte den vil bli den Utvalgte, den som var skjebnebestemt til å herske over kongeriket i hele sitt liv, befri kongeriket fra alle trusler, både i og utenfor Ringen. Det var en vakker legende å vokse opp med, og så snart han ble kronet til konge, så hadde MacGil forsøkt å løfte den selv, ettersom bare MacGil konger fikk lov til å forsøke. Kongene før ham, alle kongene hadde mislyktes. Han var sikker på at det ville være annerledes for ham. Han var sikker på at han var den Utvalgte.

Men han tok feil. Slik som alle de andre MacGil kongene før ham. Og at han hadde mislyktes hadde svertet kongemakten helt siden da.

Mens han gransket, studerte han det lange bladet som var laget av et mystisk metall ingen hadde klart å finne ut av. Sverdets opprinnelse var dessuten enda mer obskurt. Ryktene sa at sverdet hadde steget opp fra jorda under et jordskjelv.

Mens han gransket sverdet, følte han stikken av mislykkelse. Han var kanskje en god konge, men var ikke den Utvalgte. Folket visste dette. Hans fiender visste dette. Han var kanskje en god konge, men uansett hva han gjorde så ville han aldri være den Utvalgte.

Hvis han hadde vært det, så mistenkte han at det ville ha vært mindre uro i hoffet og færre renkespill. Hans eget folk ville ha mer tillitt til ham, og hans fiender ville ikke en gang tenke på et angrep. En del av ham ønsket at sverdet bare forsvant, og legenden med den. Men det ville ikke skje, visste han. Dette var forbannelsen—og kraften—til en legende. Dette var sterkere enn selv en hær.

Mens han stirret på den for tusende gang, kunne ikke MacGil la være å undre på hvem den Utvalgte var. Hvem i hans blodlinje var forutbestemt til å løfte sverdet? Mens han tenkte på at ansvaret å utnevne en tronarving så undret han hvem, om noen i det hele, kom til å løfte sverdet.

«Vekten av sverdet er tungt», sa en stemme.

MacGil snudde seg og overasket at han hadde selskapet i det lille rommet.

Der, stående i dørinngangen, var Argon. MacGil kjente igjen stemmen før han så Argon. Han var både irritert for at Argon ikke dukket opp tidligere, og tilfreds at han var her nå.

«Du er sen», sa MacGil.

«Din tidsfølelse gjelder ikke meg», sa Argon.

MacGil snudde seg tilbake mot sverdet.

«Trodde du i det hele tatt at jeg ville klare å løfte den?» sa han ettertenksomt. «Den dagen jeg ble konge?»

«Nei», sa Argon rett ut.

MacGil snudde og stirret på ham.

«Du visste at jeg ikke ville klare. Du så det, gjorde du ikke?»

«Ja.»

MacGil tenkte på dette.

«Det skremmer meg når du svarer direkte. Det er ikke lik deg.»

Argon forble stille, og til slutt innså MacGil at han ikke ville si noe mer.

«Jeg skal utnevne min tronarving i dag», sa MacGil. «Det føles forgjeves å utnevne en tronarving på denne dagen. Det frarøver en konges glede fra hans barns bryllup.»

«Kanskje en slik glede burde dempes.»

«Men jeg har så mange år igjen på tronen», ba MacGil.

«Kanskje ikke så mange som du tror», svarte Argon.

MacGil smalnet øynene og undret. Var dette et budskap?

Men Argon la ikke til noe mer.

«Seks barn. Hvem skal jeg velge?», spurte MacGil.

«Hvorfor spør du meg? Du har allerede valgt en.»

MacGil så på ham. «Du vet mye. Ja, det har jeg. Men jeg vil fremdeles vite hva du synes.»

«Jeg tror du har gjort et klokt valg», sa Argon. «Men husk: en konge kan ikke herske fra hinsides graven. Uansett hvem du velger, så har skjebnen en måte å velge for seg selv.»

«Kommer jeg til leve?» spurte MacGil edruelig og stilte spørsmålet han ville spørre helt siden han våknet opp fra gårsdagens fryktelige mareritt.

«Jeg drømte sist natt om en kråke», la han til. «Den kom og stjal kronen. Så kom en annen kråke og bar meg avsted. Mens den gjorde det, så jeg kongeriket spre seg under meg. Det ble svart mens jeg ble bært bort. Øde. Et ødemark.»

Han så opp på Argon med våte øyne.

«Var det en drøm? Eller noe mer?»

Drømmer er alltid noe mer, er de ikke?» spurte Argon.

MacGil ble slått av en synkende følelse.

«Hvor ligger faren? Bare fortell meg dette.»

Argon tok et skritt nærmere og stirret inn i øynene hans med en voldsom intensitet, at MacGil føltes som han stirret inn i en helt annen verden.

Argon lente forover og hvisket:

«Alltid nærmere enn du tror.»

KAPITTEL FIRE

Thor gjemte seg i høyet bak i vognen, mens den skubbet hans langs landeveien. Han hadde kommet til veien før natten. Han ventet tålmodig til en vogn som var stor nok for at han kunne komme seg opp i den uten at noen la merke til det. Det var mørkt da, og vognen gikk bedagelig langs veien, sakte nok til at han kunne få en god løpefart og hoppe inn fra baksiden. Han landet i høyet og gjemte seg. Heldigvis hadde ikke kusken lagt merke til ham. Thor var ikke helt sikker på om at vognen skulle til Kongens hoff, men den gikk i den retningen, og en vogn på denne størrelsen, og med disse merkene, ville antageligvis ikke dra andre steder.

Mens Thor reiste gjennom natten, var han våken i flere timer og tenkte på møtet med Sybolden. Med Argon. Om hans skjebne. Hans tidligere hjem. Hans mor. Han følte at universet hadde svart ham, og fortalte at han hadde en annen skjebne. Han lå der med hendene bak hodet og stirret på nattehimmelen som var synlig bak et fillete vognduk. Han så på universet, som så strålende ut og på de røde stjernene som lå langt der borte. Han var spent. For første gang i hans liv, var han på en reise. Han visste ikke hvor, men han var på vei. På en eller annen måte så ville han komme seg til Kongens hoff.

Da Thor åpnet sine øyne, var det morgen. Lys strømmet inn og han innså at han hadde sovnet. Han satte seg opp raskt, så rundt og var irritert at han sovnet. Han skulle ha vært mer på vakt—det var flaks han ikke hadde blitt oppdaget.

Vognen beveget seg fremdeles, men skubbet ikke så mye. Det betydde bare en ting: en bedre vei. De måtte være nær en by. Thor så ned og så hvor glatt veien var. Den var tom for stener, grøfter, og var opplinjet med fine hvite skjell. Hjertet hans slo raskere; de nærmet seg Kongens hoff.

Thor så ut av baksiden av vognet og ble overvelmet. De skinnende rene gatene var fylt med aktivitet. Dusinvis av vogner, i alle former og størrelser som var lastet med all slags ting, fylte veiene. En var lastet med pels; en annen med tepper; og nok en annen med kyllinger. Blant vognene gikk flere hundre kjøpfolk, noen med kveg, andre bar kurver med varer på hodet. Fire menn bar en haug med silke som lå på flere staver. Det var en hær av folk og alle gikk i en retning.

Thor følte seg levende. Han hadde aldri sett så mange mennesker på en gang, så mange varer, og mye som hendte rundt ham. Han levde i en liten landsby hele livet, og var nå i en storby fylt med mennesker.

Han hørte et høylydt bråk, kjetting skar mot hverandre, et stort brak fran noe stort av tre slik at bakken ristet. Et øyeblikk senere kom en annerledes lyd. Det var lyden av hestehover som klakket på en treoverflate. Han så ned og innså at de krysset en bro; under dem var det en vollgrav. De var på en vindebro.

Thor stakk hodet ut og så enorme stensøyler og en jernport med pigger over ham. De passerte gjennom Kongens port.

Det var den største porten han hadde noensinne sett. Han så opp på piggene og tenkte at dersom de kom ned så ville de ha kuttet ham i to. Han så fire av Sølvne til Kongen bevokte inngangen, og hjertet hans slo raskere.

De passerte en lang stentunnel og et par øyeblikk senere åpnet himmelen seg igjen. De var inne i Kongens hoff.

Thor kunne knapt tro det. Det var til og med mer aktivitet her, om det hele tatt var mulig—det som så ut som de var tusenvis av mennesker her og som gikk rundt i alle retninger. Det var store områder med gress som var helt perfekt klippet, og blomstrende blomster overalt. Veien videt seg ut og langs den var det boder, butikker og stenbygninger. Og blant alt dette var Kongens menn. Soldater dekket i rustning. Thor hadde klart det.

Thor var så spent at han sto opp uten å tenke på det; og da han gjorde det, stoppet vognen abrupt og sendte han fallende bakover. Han landet på rygget i høyet. Men før han kunne komme seg opp kom

det en trelyd som ble senket. Han så opp og så en sint gammel mann som var kledd i filler og skulte på ham. Kusken lente seg inn og grep Thor ved anklene med hans beinete hender, og dro han ut.

Thor fløy ut, landet hardt på rygge på den møkkete veien og skapte en støvsky. Bak han kom det latter fra folk.

«Neste gang du kjører i min vogn, gutt, så havner du i buret! Du er heldig jeg ikke roper på Sølvne!

Den gamle mannen snudde og spyttet, og deretter skyndte seg tilbake på vognen og pisket hestene fremover.

Fremdeles flau prøvde Thor komme til hektene og stå opp. Han så rundt. En eller to forbipasserende smålo, og Thor flirte tilbake til de snudde bort. Han børste bort støv og gned armene; stolheten var såret, men ikke kroppen.

Humøret kom tilbake da han så rundt, helt blendet av ting og innså at han burde være glad for at han hadde kommet så langt. Nå som han var ute av vognen, kunne han fritt se rundt. Og det var et ekstraordinært syn: Kongens hoff var så stort øyet kunne se. I midten lå et storslått stenpalass som var omringet av høye, forsterkede stenvegger som var kronet med brystvern. Og overalt på toppen patroljerte Kongens hær. Rundt han lå det grønne områder som var utmerket vedlikeholdt, stentorg, fontener, og trelunder. Det var en by. Og den var overfylt med mennesker.

På alle steder var det en gjennomstrøm av all slags folk—kjøpsfolk, soldater, embetsmenn—alle hadde det travelt. Det tok Thor flere minutter før han forstod at noe spesielt skulle skje. Mens han vandret videre så han forberedelsene—stoler som ble utplassert, et alter som ble satt opp. Det så ut som de forberedte et bryllup.

Hjertet hans gjorde et byks, da han så langt der borte en arena for dysting. Den hadde en lang sti av jord og en tau som delte arenaen. På et annet felt så han soldater som kastet spyd på fjerne mål; på et annet felt så han bueskyttere sikte på strå. Det virket som det var konkurranser og spill overalt. Det var også musikk: lutter, fløyter og cymbaler, grupper av musikere som vandret rundt; og vin, store tønner som ble rullet ut; og mat, bord som ble dekket, banketter som strakte seg så langt øye kunne se. Det var som han hadde ankommet midt i en diger feiring.

Til tross for alt var så blendende, følte Thor at det hastet å finne Legionen. Han var allerede sen, og han måtte gjøre seg kjent.

Han skyndte seg til første person han så, en gammel mann som virket å være, ut i fra hans blodflekket kjortel, en slakter. Mannen skyndte seg ned veien. Alle var så travle her.

«Unnskyld meg», sa Thor og grep armen hans.

Mannen så ned på Thors hånd med misnøye.

«Hva er det gutt?»

«Jeg ser etter Kongens legion. Vet du hvor de trener?»

«Ser jeg ut som et kart?» hveste mannen og stormet avgårde.

Thor ble satt ut av hvor uhøflig mannen var.

Han skyndte seg til neste person han så, ei kvinne som eltet mel på et langt bord. Det var flere kvinner ved dette bordet, alle arbeidet hardt, og Thor tenkte at en av de måtte vite noe.

«Unnskyld meg, frue», sa han. «Vet du hvor Kongens legion trener?»

De så på hverandre og fniste. Noen av dem var bare noen få år eldre enn ham.

Den eldste av dem snudde og så på ham.

«Du leter på feil sted», sa hun. «Her forbereder vi festivitene.»

«Men jeg har hørt at de trener i Kongens hoff», sa Thor forvirret.

Kvinnene brøt ut i nok en latter. Den eldste satte hendene på hofta og ristet på hodet.

«Det virker som det er første gangen du er i Kongens hoff. Har du noen anelse hvor stor den er?»

Thor rødmet da de andre kvinnene lo, og til slutt stormet han avsted. Han likte ikke å bli gjort narr av.

Foran lå det et dusin veier som snodde og vred seg alle veier gjennom Kongens hoff. Langs stenveggene var det minst et dusin innganger. Størrelsen og omfanget av dette stedet var overveldende. Han hadde en synkende følelse at han kom til å lete i flere dager og selv da ikke finne frem.

Han fikk en ide: et soldat måtte vite hvor de andre trente. Han var nervøst på tanken å tilnærme seg en ekte Kongesoldat, men innså at han måtte det.

Han snudde og skyndte seg til veggen, til soldaten som stod vakt ved den nærmeste inngangen og håpet han ikke ville bli kastet ut.

«Jeg leter etter Kongens legion», sa Thor og hentet frem sin modigste stemme.

Soldaten fortsatte å stirre rett frem og ignorerte ham.

«Jeg sa jeg leter etter Kongens legion!» insisterte Thor, denne gangen høyere. Han var bestemt på å bli hørt.

Etter flere sekunder kikket soldaten ned, og snerret.

«Kan du fortelle meg hvor den er?» spurte Thor ivrig.

«Og hvilke anliggheter har du med dem?»

«Veldig viktige anliggheter», føyde Thor raskt til og håpet at soldaten ikke skulle spørre videre.

Soldaten snudde tilbake for å se rett frem igjen, og ignorerte ham nok en gang. Thor følte hjerte synke, og var redd han aldri skulle få et svar.

Men etter det som føltes som en evighet, svarte soldaten: «Gå til østporten, deretter nordover så langt du kan. Ta den tredje porten til venstre, deretter gå mot høyre og deretter høyre igjen. Gå igjennom den andre stenbuen, og så ser du området deres forbi porten. Men jeg sier deg, du kaster bort tiden din. De tar ikke imot besøkende.»

Det var alt Thor trengte å høre. Uten å nøle et øyeblikk, snudde han og løp tvers over området, fulgte veibeskrivelsen, repeterte dem i hodet, og prøvde å memorisere dem. Han merket at solen var høyere på himmelen, og bønnfalte at når han ankom, så ville det ikke være for sent.

*

Thor sprintet ned den skinnende rene stien som var opplinjert med skjell. Han snodde og svingte seg gjennom Kongens hoff. Han prøvde sitt beste å følge veibeskrivelsen, og håpet at han ikke hadde blitt satt på feil spor. I enden av gårdsplassen så han alle portene, og valgte den tredje til venstre. Han løp igjennom og fulgte veien til den delte seg, og svingte ned vei etter vei. Han løp mot trafikken av tusenvis av folk som strømmet inn til byen. Og folkemassen ble tykkere og tykkere for hvert minutt. Han skubbet skuldere mot luttspillere, gjøglere, narr og alle typer underholdningsfolk, og alle var kledd i finstasen.

Thor kunne ikke fordra tanken på at utvelgelsen hendte uten ham, og prøvde sitt beste for å konsentrere seg mens han svingte ned den ene veien etter den andre. Mens han så etter noe som tydet på treningsplassen. Han passerte gjennom en bue, og svingte ned nok en vei og da, langt der bort, så han hva som kunne var hans mål: et lite colosseum som var bygget av sten i en perfekt sirkel. Soldater vaktet denne store porten som lå i midten. Thor hørte en dempet jubel som kom bak veggene og hjertet hans slo raskere. Dette var stedet.

Han sprintet så lungene sprenget. Da han kom til porten steg to vakter frem og senket lansene sin og stengte veien. En tredje vakt steg frem og holdt opp en håndflate.

«Stopp der», kommanderte han.

Thor stoppet straks, gispet etter pusten og kunne knapt holde igjen spenningen.

«Dere...forstår...ikke», klarte Thor å få frem og ordene snublet ut av munnen mellom åndedragene, «Jeg må være der inne. Jeg er sent ute.»

«Sent ute for hva?»

«Utvelgelsen.»

Vakten som var en kort, tung mann med arr på huden, snudde og så på de andre, som så tilbake kynisk. Han snudde og granske Thor med et avisende blikk.

«Rekruttene ble tatt inn flere timer siden med den kongelige transport. Hvis du ikke var invitert så kan du ikke komme inn.»

«Men dere forstår ikke. Jeg må—»

Vakten langet ut og grep Thor på skjorten.

«Du forstår ikke, din frekke lille gutt. Hvordan våger du å komme her og prøve å tvinge deg inn? Nå gå—før jeg fengsler deg.»

Han dyttet Thor som snublet bakover flere fot.

Thor følte et stikk i brystet der vaktens hånd hadde rørt han—men mer enn noe annet følte han stikket av å bli avvist. Han var sta. Han hadde ikke kommet hele denne veien for å bli avvist en vakt, uten å bli sett en gang. Han var fastbestemt på å komme seg inn.

Vakten snudde seg tilbake til hans menn og Thor gikk sakte bort. Han gikk med klokken rundt den sirkulære bygningen. Han hadde en plan. Han gikk til han var ute av syne, og deretter begynte å jogge langs veggene. Han sjekket at vaktene ikke så på, og deretter plukket opp farten til han sprintet. Da han var halvveis rundt bygningen så han en annen åpning inn til arenaen—høyt der opp var det hvelvede åpninger i stenen, som var blokkert av jernstenger. En av disse åpningene manglet sine jernstenger. Han hørte nok et jubel, så han løftet seg selv opp på kanten og kikket inn.

Hjertet hans slo raskere. Spredt ut på insiden av denne digre sirkulære treningsområdet stod flere dusiner av rekrutter—inkludert hans brødre. De sto på rekke med ansiktet mot et dusin av Sølvne. Kongens menn gikk blant dem og vurderte dem.

En annen gruppe med rekrutter stod på siden, og under de årvåkne øynene til en soldat, kastet spyd på et fjernt mål. En av dem bommet.

Thors blodåret brant av sinne. Han hadde klart å treffe de merkene; han var like god som alle en. Bare fordi han var yngre, litt mindre, så var det ikke rettferdig at han ble utelatt.

Plutselig følte Thor en hånd på ryggen mens han ble dratt bakover og sent flyvende gjennom luften. Han landet hardt på bakken og mistet pusten.

Han så opp og så vakten fra porten som snerret ned mot ham.

«Hva sa jeg gutt?»

Før han kunne reagere så lente vakten bakover og sparket Thor hardt. Thor følte et skarpt smell mot ribbeinet mens vakten var i ferd med å sparke en gang til.

Denne gangen så fanget Thor vaktens fot i luften; han dro den, og fikk han ut av balanse slik at han falt.

Thor kom seg raskt på beina. Samtidig så kom vakten seg opp. Thor stirret på ham, og var sjokkert over hva han hadde gjort. Rett ovenfor han raste vakten.

«Ikke skal jeg bare fengsle deg», hveste vakten, «men jeg skal også la deg svi. Ingen rører en av Kongens vakter! Glem det å bli i Legionen—nå skal du råtne bort i fangehullet! Du er heldig hvis du noensinne blir sett igjen!»

Vakten tok frem en kjetting med håndjern i enden. Han gikk mot Thor med hevn skrevet i ansiktet.

Thor tenkte raskt. Han kunne ikke la seg fengsle—men han ville ikke skade et medlem av Kongens vakter. Han måtte tenke på noe—og det fort.

Han husket spretterten sin. Refleksene tok over da han grep den, plasserte en sten, siktet og lot stenen fly av sted.

Stenen fløy gjennom luften og slo håndjernet ute av vaktens hånd som ble lamslått; den traff også vaktens fingre. Vakten gikk bakover, rystet hånden sin, skrek i smerte mens håndjernene klirret ned på bakken.

Vakten gav Thor et dødsblikk og trakk sverdet sitt. Det kom et umiskjennelig metallisk klirr.

«Det var ditt siste feiltakelse,» truet han Thor dystert og angrep.

Thor hadde ingen valg; denne mannen vil ikke la ham være. Han plasserte enda en sten i spretterten og skjøt den. Han siktet med vilje—han ville ikke drepe vekten, men han måtte stoppe ham. Så istedenfor å sikte mot hjerte, nese, øye eller hode, så siktet Thor på det eneste stedet hans visste ville stoppe ham, men ikke drepe ham.

Mellom vaktens ben.

Han lot sten fly—ikke i full styrke, men nok for å legge mannen ned.

Det var et perfekt skudd.

Vekten knelte, slapp sverdet sitt, grep seg i skrittet mens han kollapserte på bakken og krøllet opp som en ball.

«Du kommer til å bli hengt for dette!» stønnet han frem mellom smertegryntene. «Vakter! Vakter!»

Thor så opp og i det fjerne så han flere av Kongens vakter styrte mot ham.

Det var nå eller aldri.

Uten kaste bort et sekund, sprintet han mot vinduskanten. Han måtte hoppe for å komme gjennom til arenaen og for å gjøre seg kjent. Og han måtte slåss med alle som var i veien for ham.

KAPITTEL FEM

MacGil satt i den øvre hallen i slottet, i sitt personlige møtehall som han brukte for personlige anliggender. Han satt på sin personlige trone, den som var skåret av tre og så på sine fire barn som sto foran ham. Hans eldste sønn Kendrick som var tjuvfem år, var en fin kriger og en ekte herre. Av alle sine barn så lignet Kendrick mest på ham—noe som var ironisk siden Kendrick var en bastard. En sønn fra ei annen kvinne som han hadde glemt for lenge siden. MacGil hadde oppdratt Kendric med sine ekte barn, til tross for Dronningens protester i begynnelsen. Men på den betingelsen at han ville aldri innta tronen. Det smertet MacGil, fordi Kendrick var den fineste mannen han hadde noensinne kjent. Og en sønn han stolt kunne kalle sin etterfølger. Det ville ikke være noen bedre tronarving enn ham for kongeriket.

Ved siden av ham, i rake motsetningen, stod hans andrefødte sønn—men også hans ekte førstefødte sønn—Gareth som var tjuetre, tynn, med hule kinn og store øyne som aldri stoppet å pile frem og tilbake. Hans karakter kunne ikke være mer annerledes enn hans eldre brors. Gareth sin natur var alt det Kendrick ikke var: der hans bror var ærlig, så skjulte Gareth sine sanne følelser; der hans bror var stolt og edel, så var Gareth uærlig og svikefull. Det smertet MacGil at han mislikte sin egen sønn. Han hadde mange ganger forsøkt å rette på hans natur; men etter et tidspunkt i guttens tenåringsalder, så besluttet han at hans nature var forutbestemt: renkespill, maktsulten og ambisiøs på alle gale måter som fantes. Gareth hadde også, som MacGil visste om, ingen kjærlighet for kvinner og hadde mange manlige elskere. Andre konger vil ha bortvist en slik sønn, men MacGil var mer åpensinnet, og for ham så var dette ikke en grunn til å ikke elske ham. Han dømte ham ikke for dette. Hva han dømte ham før var hans ondskap, hans henfallenhet for renkespill, som MacGil ikke kunne ignorere.

Stående ved siden av Gareth var MacGil andrefødte datter, Gwendolyn. Hun hadde nettopp blitt seksten år og hun var den vakreste piken han hadde noensinne sett—og hennes natur utstrålte selv hennes utseende. Hun var snill, generøs, ærlig—den fineste unge kvinnen han hadde noensinne kjent. På denne måten var hun lik Kendrick. Hun så på MacGil med en datters kjærlighet for sin far, og han var alltid glad for hennes lojalitet i hver eneste blick. Han var enda mer stolt av henne enn hans sønner.

Ved siden av Gwendoly var MacGil sin yngste sønn, Reece som var en stolt og ildfull ung gutt som på fjorten år var i ferd med å bli en mann. MacGil hadde sett med stor glede hans initiering til Legionen, og kunne allerede se mannen han kom til å bli. En dag, MacGil hadde ingen tvil om det, så ville Reece bli hans beste sønn og en stor hersker. Men den dagen var ikke ennå. Han var fremdeles for ung, og hadde mye å lære.

MacGil haddet blandet følelse mens han granske disse fire barna, hans tre sønner og datter, som stor fremfor ham. Han følte stolthet bli blandet med skuffelse. Han følte også sinne og irritasjon ettersom to av hans barn manglet. Den eldste, hans datter Luanda, forberedte naturligvis hennes eget bryllup. Og siden hun skulle bli giftet bort til et annet kongerike så angikk ikke denne diskusjonen om tronarving henne. Men hans andre sønn, Godfrey som var attenår og den mellomste, var borte. MacGil ble rød av irritasjon.

Helt siden han var en gutt hadde Godfrey vært respektløs mot kongedømmet; det hadde alltid vært tydelig at han ikke brydde seg særlig om det og ville aldri herske. Og han, til MacGil største skuffelse, benyttet heller dagene sine i ølhus og med kriminelle venner og forårsaket skam og vanære overfor kongefamilien. Han var en lathans, sov bort mesteparten av dagene og fylte resten med å drikke. På en måte var MacGil lettet over at han ikke var der; men på en annen side så var det en fornærmelse han ikke kunne tillate. Faktisk hadde han forventet dette og hadde sent ut sine menn tidlig for å finkjemme ølhusene og hente ham. MacGil satt stille, ventende, til de hadde funnet ham.

Den tunge eikedøren gikk til slutt opp med et smell, og inn marsjerte de kongsvaktene, og dro Godfrey mellom seg. De ga ham et dytt, og Godfrey snublet inn i rommet da vaktene lukket døren med et smell bak ham.

Hans brødre og søster snudde og stirret. Godfrey var sjuskete, stinket av øl, ubarbert, og halvt kledd. Han smilte tilbake. Uforskammet. Som alltid.

«Hallo far», sa Godfrey. «Gikk jeg glipp av all moroa?»

«Du skal stå med dine søsken og vente på at jeg snakker. Hvis du ikke gjør det, måtte Gud hjelpe meg, så skal jeg lenke deg fast i fangehullet med resten av fangene og du kommer ikke til å se mat—ihvertfall ikke øl—i hele tre dager.

Trassig stirret Godfrey olmt på sin far. I det blikket oppdaget MacGil et dyp kilde av styrke, noe av han selv, et gnist av noe som kunne en dag tjene Godfrey godt. Vel, så lenge han kunne overkomme sin egen personlighet.

Opprørsk til enden, ventet Godfrey hele ti sekunder før han til slutt gav seg og vaklet over til de andre.

MacGil gransket disse fem barna som stod foran ham: bastarden, avvikerer, fylliken, hans datter og hans eldste. Det var en underlig blanding, og han kunne knapt tro at de hadde alle kommet fra ham. Og nå, på hans eldste datters bryllupsdag, hadde han ansvaret for å velge en tronarving fra denne gruppen. Hvordan var det mulig?

Det var en forgjeves handling; tross alt han var i sin beste alder og kunne herske for tretti flere år. Uansett hvilken tronarving han valgte i dag ville den personen ikke få tronen før på flere tiår. Hele tradisjonen skapte hodebry. Den var kanskje relevant i hans fars tid, men ikke i nå.

Han kremtet.

«Vi er samlet her i dag for ære en tradisjon. Som dere vet, på denne dagen, dagen til min eldste datters bryllup, så jeg fått oppgaven å utnevne en etterfølger. En tronefølger for dette kongeriket. Dersom jeg dør, så er det ingen andre enn deres mor som burde herske. Men vårt kongerikets lover dikterer at bare en kongearving kan herske. Derfor må jeg velge.»

MacGil holdt pusten sin og tenkte. En tung stillhet lå i luften, og han kunne føle vekten av forventning. Han så i øynene deres og så ulike uttrykk i hver av dem. Bastarden så resignert, vel vitende at han ikke ville bli valgt. Avvikerens øyne glødde med ambisjon som om valget ville naturlig være ham. Drukkenbolten så ut av vinduet; han brydde seg ikke. Hans datter så tilbake med kjærlighet. Hun visste at hun ikke var en del av dette, men elsket faren uansett. Det samme gjaldt den yngste.

«Kendrick, jeg har alltid sett på deg som en ekte sønn. Men lovene til vårt kongerike forhindrer meg å gi tronen til en uekte tronarving.»

Kendrik bukket. «Far, jeg har aldri forventet at du skulle gjøre det. Jeg er tilfreds med det jeg har. Vær så snill, ikke la dette bry deg.»

MacGil fikk vondt at hans svar, for han følte hvor ærlig han var og ville utnevne hans som tronarving enda mer på grunn av det.

«Da gjenstår det fire igjen. Reece du er en fin ung mann, den fineste jeg noensinne har sett. Men du er for ung for å være en del av dette.»

«Det har jeg innsett, far», svarte Reece med et svakt bukk.

«Godfrey, du er en av mine tre ekte sønner—men likevel så velger du å kaste bort dagene dine i ølhuset som er fylt med skitt. Du har fått alle privilegier i livet, og har avist alle. Dersom jeg har en stor skuffelse i livet, så er det deg.

Godfrey gjorde en grimase og rørte ukomfortabel på seg.

«Vel, da er jeg vel ferdig her, og drar tilbake til ølhuset. Eller hva, far?»

Med et raskt spottende bukk snudde Godfrey og spankulerte rett over rommet.

«Kom tilbake hit!» glefset MacGil. «Nå!»

Godfrey begynte å gå bredt, og ignorerte ham. Han krysset rommet og dro døren opp. To vakter stod der.

MacGil var fylt med raseri da vaktene så på ham spørrende.

Men Godfrey ventet ikke; han dyttet seg gjennom dem inn mot den åpne hallen.

«Hold ham!» skrek MacGil. «Og hold ham borte fra Dronningens syne. Jeg ville ikke at hans mor skal være plaget av synet av ham på hennes datters bryllups dag.»

«Ja, min herre», sa de, lukket døren og skyndte seg etter ham.

MacGil satt der, pustet, rød i ansiktet og prøvde å roe seg ned. For tusende gang lurte han på hva han hadde gjort for få fortjent en slik unge.

Han så tilbake på barna som var igjen. Fire av dem så tilbake på ham, og ventet i den tykke stillheten. MacGil tok et dypt pust, og prøvde å fokusere.

«Da er det to igjen», fortsatte han. «Av disse to har jeg valgt en etterfølger.»

MacGil snudde seg til hans datter.

«Gwendolyn, du er utvalgt.»

Det var et gisp i rommet; alle hans barn virket sjokkerte, og mest av alt Gwendolyn.

«Sa du det riktig, far?» spurte Gareth. «Sa du Gwendolyn?»

«Far, jeg er beæret», sa Gwendolyn. «Men jeg kan ikke akseptere. Jeg er ei kvinne.»

«Det er sant, ei kvinne har aldri satt på tronen til MacGilene. Men jeg har valgt at det er på tide å forandre tradisjon. Gwendolyn, du er den fineste i sinn og ånd av alle unge kvinner jeg har møtt. Du er ung, men dersom Gud lar det skje, så vil jeg ikke dø snart, og når tiden kommer, så er du vis nok til herske. Kongeriket skal bli ditt.»

«Men far!» skrek Gareth med et forskrekket ansikt. «Jeg er den eldste ekte sønnen! Alltid i hele historien til MacGilene så har tronen gått til den eldste sønnen!»

«Jeg er Konge», svarte MacGil dystert, «og jeg dikterer tradisjonen»

«Men det er ikke rettferdig!» ba Gareth klagende. «Det er jeg som skal være Konge. Ikke min søster. Ikke ei kvinne!»

«Ti stille, gutt!» skrek MacGil helt rystende av sinne. «Våger du tvile mitt valg?»

«Blir jeg bortvalgt fremfor ei kvinne? Er det du tenker om meg?»

«Jeg har bestemt meg», sa MacGil. «Du skal respektere avgjørelsen, følge den lydige, slik som alle undersåtter i mitt kongerike. Nå kan dere forlate meg.»

Hans barn bøyde hodet raskt og skyndte seg ut av rommet.

Men Gareth stod ved døren. Han klarte ikke å få seg til å gå.

Han snudde tilbake og, alene, konfronterte sin far.

MacGil kunne se skuffelse i hans ansikt. Tydeligvis hadde han forventet blir utnevnt som en tronarving i dag. Desto mer: han ønsket det. Desperat. Noe som ikke overasket MacGil i det hele tatt —og det var faktisk årsaken til at han ikke ønsket å gi tronen til ham.

«Hvorfor hater du meg, far?» spurte han.

«Jeg hater deg ikke. Jeg bare synes du ikke passer som hersker for mitt kongeriket.»

«Og det skyldes hva da?» ønsket Garth å vite.

«Fordi du nettopp ønsker det.»

Gareths ansikt ble mørkerødt. Det var tydelig at MacGil fått innsikt i hans sanne natur. MacGil så øynene hans, og så dem brenne av hat mot ham. Et hat han hadde aldri trodd var mulig.

Uten et ord, så stormet Gareth ut av rommet og smalt døren igjen.

I gjenlyden grøsset MacGil. Han tenkte på sønnens blick og følte et hat som var så dypt, dypere enn selv hans egne fiender. I det øyeblikket, tenkte han på Argon, og hans uttalelse om en fare som er nærme.

Kunne det være så nært som dette?

KAPITTEL SEKS

Thor sprang på tvers av det arenaen, og løp alt han kunne. Bak ham kunne han høre fottrinnene til Kongsvaktene som nærmet seg ham. De jagde ham på tvers av det varme og støvete landskapet, og bannet mens de løp etter. Foran ham var medlemmene—og de nye rekruttene—til Legionen. De var dusenvis av gutter, akkurat som ham, bare eldre og sterkere. De trente og ble testet i ulike formasjoner, noen kastet spyd, andre lette spyd, noen trent grepene sine på lanser. De siktet på fjerne mål, og bommet sjeldent. Disse var konkurrentene hans, og de virket formidable.

Blant det var dusenvis av ekte riddere, medlemmer av Sølvne som stod i en stor semisirkel og så på. Og vurderte. De bestemte hvem som skulle bli og hvem som skulle bli sent hjem.

Thor visste at han må vise at han dugde og han måtte imponere disse mennene. I løpet av noen øyeblikk ville vaktene være over ham, og hvis han skulle ha noen sjanse for å gjøre et inntrykk, så måtte det være nå. Men hvordan? Han tenkte raskt mens han løp på tvers av gårdsplassen og fastbestemt på å ikke bli avvist.

Mens Thor løp på tvers av området begynte folk å merke ham. Noen av rekruttene stoppet med de gjorde og snudde, det samme gjorde noen av ridderne. I løpet av noen øyeblikk følte Thor all oppmerksomhet rettet seg på ham. De så forvirret ut, og han innså at de må ha lurt på hvem han var, som sprang på tvers av området med tre av Kongsvaktene som jaget ham. Dette var ikke slik han ville gjøre et inntrykk. Hele hans liv hadde han drømt om å bli med i Legionen, men dette var ikke slik han hadde forestilt seg at det skulle skje.

Mens Thor løp og tenkte over hva han skulle gjøre, så ble det åpenbart hva hans handling skulle være. En stor gutt, en rekrutt, bestemte seg for å imponere de andre ved å stoppe Thor. Han var høy, muskuløs og nesten to ganger større enn Thor og løftet sitt tresverd for å blokkere ham. Thor kunne se at han var bestemt på å slå ham ned, og gjøre narr av ham foran alle sammen. Og dermed ville han få et fortrinn over de andre rekruttene.

Dette gjorde Thor rasende. Thor har ingenting ugjort med denne gutten, og dette var ikke hans kamp. Men han gjorde til hans kamp, bare for å få et fortrinn over de andre.

Da han kom nærmere kunne Thor knapt fatte denne gutten størrelse: han tårnet over ham, så olmt ned med lokker av sort hår som dekket pannen, og den største fremtredende haken Thor noensinne hadde sett. Han ante ikke hvordan han kunne hamle opp denne gutten.

Gutten angrep ham med tresverdet, og Thor visste at dersom han ikke reagerte raskt så ville han bli slått ut.

Thors reflekser ble slått på. Instinktivt tok han ut spretterten, dro den bakover og slynget en sten mot guttens hånd. Stenen traff målet og slo sverdet ut av hånden hans akkurat da gutten skulle slå ned. Sverdet fløy bort og gutten, som skrek, knyttet hånden sin.

Thor kastet ikke bort tiden. Han angrep og utnyttet øyeblikket. Han bykset opp i luften og sparket gutten ved å sette føttene rett i guttens bryst. Men gutten var så tykk at det følte som å sparke et eiketre. Gutten bare snublet bak noen tommer, mens Thor stoppet abrupt og falt ned ved guttens føtter.

Det er ikke bra, tenkte Thor mens han landet på bakken med et smell så ørene begynte å ringe. Thor prøvde å komme seg på beina, men gutten var et steg foran ham. Han bøyde seg ned, grep Thor på ryggen og kastet ham slik at han fløy med ansiktet først i bakken.

En flokk med gutter samlet seg raskt i en sirkel rundt og heiet. Thor rødmet, og følte seg ydmyket.

Thor snudde for å komme seg opp, men gutten var så rask. Han var allerede over ham, og presset ham ned. Før Thor visste det var han i en brytekamp, og guttens vekt var utrolig.

Thor kunne høre dempet stemmer fra andre rekrutter mens de formet en sirkel. De skrek og ville ha blood. Guttens ansiktet skulte ned; gutten tok tommelene sine ut og mot Thor sine øyne.

Thor kunne ikke tro det—det virket som denne gutten virkelig ville skade ham. Ville han virkelig ha et fortrinn så mye?

I siste sekund rullet Thor sitt hodet unna og guttens hender fór av sted rett ned i bakken. Thor benyttet muligheten til å rulle bort fra ham.

Thor kom seg på beina, og rettet seg mot gutten, som også kom seg opp. Gutten angrep og svingte mot Thors ansikt, og Thor dukket i siste sekund; luften fløy forbi ansiktet, og han innså hvis guttens neve hadde truffet ham, ville den ha knust Thors kjever. Thor langet ut og slo gutten i magen, men det førte knapt til noe; det var som å slå et tre.

Før Thor kunne reagere så slo gutten ham i fjesest med albuen.

Thor snublet bakover, lammet av slaget. Det var som å bli slått av en hammer, og ørene hans ringte.

Mens Thor snublet og fremdeles forsøkte å få igjen pusten, angrep gutten og sparket ham hardt i brystet. Thor fløy bakover, krasjet på bakken og landet på ryggen. De andre guttene heiet.

Thor var svimmel og skulle til å sette seg opp, men gutten angrep en gang til. Han svingte armen og slo ham igjen, denne gangen hardt i ansiktet slik at Thor ble slått flat ut på ryggen igjen—og ned for godt.

Thor lå der, hørte de dempede heiaropene til de andre, følte den salte blodsmaken som rant fra nesen og såret på ansiktet. Han stønnet i smerte. Han så opp og kunne se den store gutten snu seg, og gå tilbake mot sine venner. Han feiret allerede sin seier.

Thor ville gi opp. Denne gutten var enorm. Å slåss mot ham var fåfengt, og han kunne ikke motta mer juling. Men noe inni ham dyttet han videre. Han kunne ikke tape. Ikke foran alle disse menneskene.

Ikke gi opp. Kom deg opp. Kom deg opp!

Thor klarte på et vis å mane frem styrken. Stønnende, rullet han over og kom seg på hendene og knærne, og så sakte på føttene. Han konfronterte gutten, blødende, med svulme øyne, det var hardt å se, han pustet tung og hevet nevene.

Den store gutten snudde rundt og stirret ned på Thor. Han ristet hodet i mistro.

«Du burde ha holdt deg nede gutt», truet han mens han gikk tilbake til Thor.

«DET ER NOK!» ropte en stemme. «Elden, hold avstand!»

En ridder kom plutselig mellom dem og holdt ut håndflaten. Og stoppet Elden fra å komme nærmere Thor. Folkemengden stilnet mens de så på ridderen; det var tydelig at dette var en mann som krevde respekt.

Thor så opp med ærefrykt for ridderens nærvær. Han var i tjuårene, høy, med brede skuldre, en fremtredende kjeve, og brunt, velstelt hår. Thor likte han øyeblikkelig. Rustningen som var av beste kvalitet, en ringbrynje av polert sølv og dekket med kongelige merker: falkeemblemet til MacGil familien. Thors hals ble tørr: han stod fremfor et medlem av kongefamilien. Han kunne knapt tro det.

«Har du en forklaring, gutt?» sa han til Thor. «Hvorfor har du løpt inn i våre arena uten å bli invitert?»

Før Thor kunne svare, brøt de tre kongsvaktene gjennom sirkelen. Hovedvakten stod der, pustet tungt, og pekte en finger på Thor.

«Han adlød ikke våre ordre!» skrek vakten. «Jeg kommer til å sette ham i lenker og ta ham med til Kongens fangehull!»

«Jeg gjorde ingenting galt!» protesterte Thor.

«Ikke det nei?», skrek vakten. «Bryte inn i Kongens eiendom uten invitasjon?»

«Alt jeg ønsket var en sjanse!» skrek Thor, snudde seg og bønnfalte ridderen foran ham. Den som var et medlem av kongefamilien. «Alt jeg ønsket var en sjanse til å bli med i Legionen!»

«Dette treningsområdet er kun for de inviterte, gutt», kom det fra en grov stemme.

En kriger steg inn i sirkelen. Han var i femtiårene, bred og kraftig, med et skallet hodet, kort skjegg—og en arr som gikk på tvers av nesen. Han så ut som han hadde vært en profesjonell

kriger i hele sitt liv—og fra merkene på rustningen, gullnålen på brystet, virket det som han var kommandanten. Thors hjerte slo raskere av synet av ham: en general.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.